

Cunierul

Anul IV, Nr. 16

Iulie – Septembrie 1984

Director: Gabriel Balanescu

Redactia si Administratia: P. O. Box 95 * SANTA CLARA, California, 95052, * U. S. A.

LEGEA CONTRASTULUI SUCESIV de RADU BUDISTEANU

Individul pornește de la ovul și ajunge la plenitudinea creației și apoi la declin. La fel, colectivitățile. Etapele parcurse sunt contrastante. Nimic nu seamănă cu nimic în etapele evoluției. Marele interes în observarea fenomenelor sociale rezidă tocmai în aceasta. Putem, deci, formula *Legea contrastului succesiv*, imuabilă în producerea și aplicațiunea ei.

Istoria ne oferă constante panouri, succesiv contrastante. O societate dominantă e atacată și răsturnată de un curent revoluționar, căruia-i succede o contra-revoluție impunând societății, prin contrast, elementele constitutive înlăturate prin schimbarea anterioară. Viața este mobilitate, fluiditate, fenomenologie opusă, nu conformă. Observați succesiunea ciclurilor, dominate, în toată evoluția lor, de legea contrastelor.

Antichitatea a epuizat toate formulele. Una a înlocuit pe alta ca fiindu-i superioară, prin dorința de schimbare, în aspirația spre mai bine a popoarelor.

Priviți alternanța contrastelor între democrație și aristocrație, între proletariat și plutocrație. Vedeți în lanțul epocilor alternanța formelor monarhice cu răsturnările republicane. Confrunțați latifundiile cu exproprierile. Spiritul alectic cu massa de năvală. Cruciadele cu ateismul. Legea stagnanței e necunoscută omenirii, în perpetuă frământare.

* * *

Din jocul acestor principii se desprinde ziua de mâine. Deaceea, pentru mine nu face nici o îndoială viitorul României. Aplicând legea contrastului succesiv, pe care o formulez, Patria noastră se va prezenta astfel:

Sus: o conducere națională, de autoritate rațională, profund cinstită, de factură creștină, respectuoasă de libertățile publice și individuale, delimitând ferm granițele naturale ale Țării și, în interior, proprietatea, cu excluderea formelor spoliatoare de Stat sau particulare.

Jos: o democrație nedemagogică, individualistă, dar cu simț de armonizare.

Suveranitatea rezidând în națiune, care o exercită prin delegație, limitând la un număr fix de ani exercițiul mandatelor conferite, începând cu Șeful Statului.

Democrație încadrată în diviziunea tripartită a puterilor în Stat, acesta fiind un ansamblu de servicii publice.

Biserica, autonomă.

Școala laică, dar nu atee.

Magistratura, inamovibilă.

Armata, în scară exclusiv ierarhică, apărând fruntariile Țării și asigurând ordinea publică, cu abolirea practicilor teroriste, eliminate în întreg ruajul statal.

Vot universal, strict secret.

Profesiunile libere repuse în vigoare.

Comprimarea la minimum a birocrației.

Acord între protecția muncitorului și randamentul muncii.

Clasele sociale confundându-se în aspirațiile naționale, aspectul material neconstituind decât substratul activității Românilor, nu un scop în sine, în consolidarea și înălțarea Patriei.

Cetățenii României încadrați în Statul Român, egali în drepturi și obligațiuni, fără deosebire, confundați în merit, patriotism și lealitate.

Alianțele cu alte State încheindu-se după afinități și rezultate ascendente în toate domeniile pentru România.

* * *

Așa văd eu România de mâine, cuprinzând la conducere elemente verificate din Țară și din E-

CANALUL

Îți mai aduci aminte, Mamă, osemintele tale chinuite din gropnița de la București și sufletul tău înlăcrimat din Cer își mai aduce aminte când la 77 de ani împingeai roaba cu pietriș la Canal, pentru vina de a fi Mama unuia dintre blestemații ce puteau pentru Românismul lor într-una din celele comunismului "independent"?

Îți mai aduci aminte, doctore Simionescu, prieten de generație și de luptă, cum te-au asasinat călăii secolului roșu, zburându-ți creierii la Canal?

Și voi toți, zidiții în malurile Canalului Morții, frați buni cu cei pe furis zidiți în malul Tisei la Sighet, vă amintiți?

S'a inaugurat Canalul, sclavi ai României teroriste și "independente", sub domnia lui Akapos I, continuator al anticului Cheops, durând eternități cu sclavi ca voi.

S'a inaugurat Canalul și pontifi ai Occidentului așează ca în vremurile legendare cununi pe

xil, cu condiția schimbării de atitudine, transformându-se acestea în factori de concordie, nu de disensiune, ziua de mâine reprezentând prin jocul alternanțelor, aplicațiunea legii contrastului succesiv în mecanicismul social.

Radu Budișteanu

pendicele cerebral al wagnerianului Cavaler tras pe undele Canalului de lebăda sufletului Românilor uciși din ordinul lui acolo.

Nici un cuvânt în amintirea sclavilor. Se spune numai cât s'a cheltuit pentru realizarea operei. N'am citit nicăeri costul coșciugelor. Ar fi stricat fastul curatei străpungeri roșii în sol românesc. Dar din laurii cununii Faraonului dâmbovită se împletesc coroanele victimelor împodobite cu flori de creier, plutind spre mare printre malurile tencuite cu sângele lor.

În Occident, cei interesați la turburea curgere a apelor roșii, se fac a nu ști.

Noi, descendenți ai sclavilor Canalului, nu vom uita, ca și aceștia, nici de Dincolo.

Morții Patriei, eterni ca răsplata divină, te vor birui într-o zi, Faraone!

Radu Budișteanu

LIGA "ANTI-IALTA"

La Judecătoria din Düsseldorf a fost înregistrată ca persoană juridică "Liga Anti-Ialta".

Liga "Anti-Ialta" își propune să militeze pentru întărirea ideii unei Europe care să aibă la bază dreptul de autodeterminare al popoarelor, să ducă o campanie de lămurire a opiniei publice și să facă cunoscut nedreptățile făcute popoarelor din est prin înțelegerile nefaste de la Teheran, Ialta și Potsdam.

În măsura posibilităților financiare, Liga Anti-Ialta își propune ca la timpul potrivit să înainteze memorii, să publice broșuri și documentații în legătură cu abolirea acordurilor nedrepte și rușinoase.

Suntem de părere că nu este suficient ca oamenii politici din vest – președinții Ronald Reagan, François Mitterrand și dna Margaret Thatcher – să declare public că prin acordurile în-

cheiate în timpul războiului s'au făcut nedreptăți popoarelor din estul Europei, ci trebuie să se treacă la măsuri concrete, la abolirea lor.

Salutăm cu bucurie declarațiile făcute de vicepreședintele american George Bush la Viena, în 1983, prin care a accentuat că Statele Unite nu recunosc Europa de Est ca un hinterland al Rusiei și nici împărțirea Europei.

Credem că este binevenită rezoluția introdusă în Noembrie 1983 în Congresul american de către deputatul de Illinois, Tom Corcoran, în care cere guvernului Statelor Unite să denunțe acordurile de la Ialta. În rezoluție se specifică faptul că acordurile de la Ialta "au dus la căderea în robie a sute de milioane de oameni și la asasinat în masă".

Președinte: Dr. V. Malcoci
Aderstrasse 45 (bei N. Paul)
4000 Düsseldorf 1

CREDINȚA NOASTRĂ LEGIONARĂ de Prof. Univ. Stan M. POPESCU

*"Or ch'al dritto camin l'ha Dio rivolta,
col cor levando al cielo ambe le mani,
ringrazio lui che' giusti preghi umani
benignamente, sua mercede, ascolta."*

Petrarca

La o nouă aniversare a Legiunii Arhanghelului Mihail ar trebui să începem cu "innocentes pro Christo, infantes occisi sunt..." deoarece în aceste 57 de ani de prezență în istorie, datorită miilor de mominte și oseminte legionare, cu tot dreptul s'ar putea spune că viața Patriei noastre a fost împletită cu jertfele sufletelor legionare. Mișcarea Legionară și astăzi, ca și atunci, privește cu seninătate și cu fruntea sus viitorul. Speranțele de mântuire a neamului sunt ancorate pe țărmuri stropite cu sânge tânăr. Sânge tânăr, desinteresat și inspirat în mistuitoarea dragoste pentru Christos. Viața legionară a mucenicilor căzuți pentru credința lor, nu a fost o desfătare în lux, nici un lanț de agitații sterpe, sau o ofilire în abstracțiuni deșarte. A fost mai curând o patetică căutare de adevăruri și de căi spre desăvârșire.

Aceasta a fost credința lor. Aceasta este și rămâne credința noastră legionară. Și astăzi, ca și atunci, răsună ecoul cuvintelor lui Moța: "Acum, cu sufletul greu, răslățit, sfărtecat, ne strângem la adăpost, la singura căldură și alinare, tărie și reconfortare a noastră, readucătoare de puteri, la picioarele lui Isus, în pragul orbitorului străluciri a cerului – la icoană..." (sau cum spunea Petrarca: "levando al cielo ambe le mani", în semn de gratitudine, în genunchi, în fața icoanei).

Acum, cei ce ne apropiem – încet dar sigur – spre vârsta de șaptezeci de ani (și ceilalți, cari au trecut de acest prag...) aruncăm o privire retrospectivă spre trecutul nostru iar sufletul ni se umple de bucurie și mândrie (pașnică și molcomă, nu stridentă sau agresivă). E bucuria produsă de conștiința de a fi fost consecvenți în lupta spre o viață mai neprihănită. Am tins mereu spre fapte inspirate în focare de jertfă de sine. Nu am avut succes deplin. Nu în totdeauna, dar în majoritatea cazurilor, eforturile noastre au fost încununate cu succes. Acum, când facem o revizuire de itinerariu, am dori să mai retrăim anumite clipe pentru a face rectificări... (Ce frumos spune Lamartine: "Mais je demande en vain quelques moments encore, Le temps m'échappe et

fuit; Je dis à cette nuit: Sois plus lente et l'aurore va dissiper la nuit"). Poate că ar mai fi timp, și așa, fără să cerem Celui de Sus ca să ne mai retrocedeze în vreme...

Cum ne-am putea înfăgășui mai adânc în credința noastră legionară? Ce am mai putea face, ca să contribuim la o mai mare iluminare a viitoarelor generații și – în consecință – la o mai rapidă motivare a structurilor lor psihomintale pentru a cuceri piscurile spiritualității? Cum să facem ca să le ușurăm sarcina? Cum să le dovedim că viața aceasta nu merită să fie trăită dacă nu-i pusă în serviciul idealului cristic?

Poate că ar trebui să ne întoarcem cu mai multă străduință la anumite idei de căpătăiu: "Nu avem o religie, noi suntem robii unei credințe. În focul ei ne consumăm, și în întregime stăpâniți de ea, o slujim până la ultima putere", (Moța), sau: "A fost o zi dureroasă pentru noi: ziua aceea de lepădare și îndepărtare a piedicilor, căci ne erau crescute în suflet, ba chiar le iubeam. Dar am învins durerea, am ridicat fruntea și am călcat asupra lor. Acum, în pustiu, suntem iarăși liberi, în fața viitorului." Așa grăia Moța. Recunoștea că "lepădarea și îndepărtarea piedicilor" a fost grea și dureroasă. De ce fel de "lepădare" și de ce fel de "piedici" vorbește Moța?

E vorba de lepădarea tuturor piedicilor cari atrofiază, amorfesc și anulează voința de ridicare și desfășurare a aripilor spre crestele inundate de lumină. E vorba, deci, de renunțarea la umbrele care formează "întunericul patimilor". Descătușarea patimilor este provocată de deslănțuirea postelor de îmbogățire. Îmbogățirea materială declanșează poftele de satisfacere a plăcerilor senzuale. Mai există încă o satanică ispită: pofta de mărire trufașă. Așadar sunt trei piedici de cari trebuie să ne lepădăm: îmbogățirea materială, plăcerile senzuale și faima aducătoare de trufie (strâns legată de deșertăciune). Suind pe calea care duce la desăvârșirea anagogică, legionarii – chiar acum, cu pletele cărunte sau albite de ani – învață să renunțe și să se lepede. *Invata sa creaka in bunatatea si curatenia aproapelui*, (chiar dacă lumea învâluită de umbrele luciferine trâmbează cât este de frumos și plăcut să înjosești tot ce e nobil, și încearcă să ne facă să uităm ce ne-a învățat Isaia (5,20): "Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină").

C O P I I I

De când e lumea și pământul, oamenii și animalele și-au iubit puii. Chiar și cioara crede că puii ei sunt cei mai frumoși.

La aceste legi naturale există excepții. În momentul de față trei țări mai ales se ocupă de copii. Nu știu cum să încep, ca să nu se creadă cumva că merg de la simplu la complicat, sau că ar exista o scară a valorilor. Toate aceste ocupații ating oroarea.

Dacă Franța se ocupă de cultivarea laică a fiilor ei, România, care i-a laicizat mai de mult, face corecturi demografice, iar Iranul încearcă să câștige un război cu ajutorul copiilor.

De la Malthus, care reușise să convingă albi să nu procreze, după ce scăderea mortalității infantile umplea lumea de viețuitoare pe care nu le putea hrăni, nu s'a preocupat nimeni prea mult de felul cum va arăta lumea viitorului condusă de copii unici, sau înghițită de cei care nu-și limitau nașterile.

Iată că Franța condusă de "stânga" scoate cărți care să demythifice sexul, cărți care le pune la îndemână cu precădere celor ce abia încep să silabisească. Cartea realizată de Ministerul Sportului și Tineretului, cu colaborarea Ministerului Drepturilor Femeii, a Ministerului Sănătății, a Federației Școlilor de Educatori și a Mutualei Studenților se numește: "J'aime et je m'informe"; nici vorbă de dragoste, ci de cunoașterea timpurie a practicelor sexuale pentru care organele apar mult mai târziu. Adolescenților li se recomandă să nu ție seamă de avizul părinților, adevărați capitaliști, cu singurul capital: copilul. Cartea îți furnizează o bibliografie în care poți citi: "incestul poate constitui o relație amoroasă", Homosexualitatea e un semn de civilizație, Pedofilia, adică participarea copiilor la aceste jocuri nevinovate cu adulți perversi, ar fi o comunicare cu copilul dacă anathema societății burgheze nu ar fi creat anxietatea! (Toate aceste informații sunt culese din articolul Directorului revistei Figaro-Magazine Louis Pauwels).

Menționez că în aceste cărți copiii capătă și adresele unde i și pot satisface nevoile. Înainte de a le fi sosit vremea, li se murdărește sufletul și li se îmbolnăvește trupul.

Căinele meu doarme, mănâncă și procrează. Oare omul a ajuns mai jos decât câinele, căci acesta are în el dragoste și credință!

Sufletul omenesc e gata să se scufunde în mlaștina desnădejdie!

* * *

Conducătorul României a dat un ucaz: "Fiecare româncă e datoră să dea patriei cel puțin patru copii." Nu zic că nu e bine ca Românii să aibă copii. Statistica natalității nu e în scădere căci copii fac țiganii, dar e cumplit să suferi în fiecare lună un control gynecologic, ca femece care trebuie să fi prins rod.

De ce a scăzut natalitatea și cum, fără pilulă și fără sterilet? O femece muncită și nemăncată face mai greu copii și apoi pentru ce să vină acești copii pe lume? Să înghețe de frig iarna (au fost găsiți copii morți de frig în apartamente), să moară de foame (toată lumea știe că în România e foamete și că mortalitatea infantilă e în creștere și din lipsă de îngrijire și absența medicamentelor.

Mai logic ar fi să-i păstrezi pe cei ce îi ai, căci vorba spune "de silă și de milă", nu cu teorie și cu legi poți să faci rost de carne de tun!

* * *

În fine, Aiatollahul din Ohm trimite copii să lupte pe front să zicem începând de pe la 10 ani. Noul lot ar cuprinde cam 300.000 armată inconștientă și fanatizată, porniți să detecteze minele sărind în aer. Mamele după ce și-au pierdut soții, trimit copiii pe rând la moarte. Jucându-se de-a războiul, vor pătrunde în raiul lui Allah.

Se pare că de când era oaspetele Franței, Aiatollahul Khomeyni întreține legături cu URSS, trimițându-i oameni spre educare. Molahii care conduc războiul în Iran și fanatizează copiii, sunt instruiți de KGB. E de înțeles că adăpați la ateism, nu credința îi mână. Pe copii însă au reușit cu droguri și propagandă să-i aducă la stadiul de "Kamikadze", fiind utilizați la misiunile teroriste de sacrificiu.

Sunt mulți copii în Iran, dar războiul Aiatollahului este un genocid.

LIBANUL ABANDONAT

Mai dăunăzi priveam la televiziunea franceză un crâmpeliu din răsboiul fratricid, fără milă, din Liban. Un grup de soldați creștini, din armata președintelui Libanului, Gemayel, alergau disperați spre tranșeele americane pentru a-și salva viața, urmăriți de conaționalii lor de ieri, druzii, azi sub dominație siro-sovietică. Așteptam ca soldații americani să-i primească în adăposturile lor ca frați de luptă. Scena care urmează depășește imaginația. Acești soldați, trimiși să-i salveze pe cei amenințați cu moartea, primiseră ordin categoric să respingă orice fugă. Următorii înarmați ajung și ei în fața soldaților americani. Câteva clipe de mare tensiune. Americanii refuză azilul celor condamnați la moarte sigură. Li vedem pe acești tineri luați în primire de călăii lor, care îi obligă să facă calea întoarsă sub rafalele de arme automate. Gloanțele plouă la picioarele bieților soldați care alergau înspăimântați. Și... cortina cade, scena rămânând a fi completată de închipuirea fiecăruia. Gloanțele îndreptate spre picioare se vor implanta în curând în spatele tinerilor creștini, să răpună o viață care încă nu și-a lansat lăstarii. Pudoarea prezentatorului de la televiziune a fost mai cutremurătoare decât indiferența diplomaților care n'ar fi ezitat să comande moartea în direct.

Această scenă mă face să caut ce a determinat pe responsabili americani să refuze asistența unor oameni în pericol de moarte, și nu este nevoie să insist prea mult pentru a găsi cheia acestei enigme.

În Statele Unite anul acesta este an electoral. Orice preocupare asupra evenimentelor externe este subordonată acestei necesități imperioase, de a concentra toate eforturile pentru asigurarea unei victorii politice interne. Asistăm deci la un vacuum politic al Statelor Unite în evenimentele internaționale.

Cine profită de această absență pe scena politică externă? O singură putere: Uniunea Sovietică.

Faptul că soldații americani refuză până și asistența umană, înseamnă că Statele Unite au intrat în această fază de abstenență în orice activitate internațională.

Și nu este o întâmplare abandonarea Libanului după ce toate marile puteri, în frunte cu Statele Unite, au sârît, cu un potențial impresionant să respingă agresiunea siro-palestiniană.

Abandonarea Vietnamului în 1975 avea la bază aceeași grijă, de a asigura victoria electorală înainte de orice angajare externă. Carter, democrațul, forța pe Ford, republicanul, să retragă soldații din Vietnam cu risul de a pierde alegerile.

Acelaș fenomen se repetă în 1975 cu imperiul portughez în Angola, Mozambic, când desinteresul total american în spațiul african a permis Sovietelor să pregătească revoluția "rozelor" în Portugalia, ușurând în acelaș timp trecerea fostelor colonii în zona de influență sovietică, zonă de mare importanță strategică. O prezență americană cât de mică ar fi făcut pe Ruși să-și tempereze lăcomia.

În 1979 Rusia invadează Afganistanul, dată care coincide cu sfârșitul erei Carter, conexas cu prăbușirea Șahului Persiei pregătită de Occident, și umilirea fără precedent a Statelor Unite, cu torturile aplicate timp de un an ostacilor americani.

Anul 1984 se înșirue pe lista marilor absențe americane, care coincid cu tot atâtea ofensive victorioase ale Uniunii Sovietice care, bine informată, știe sigur până unde va putea împinge pionii fără nici un risc de a întâlni vreo rezistență.

Oamenii politici americani ar putea oare trage o concluzie de pierderile nu numai de prestigiu, ci și de zone geografice de mare importanță strategică suferite într'un timp relativ scurt, care pierderi nu le vor putea acoperi în următorii trei ani de responsabilitate guvernamentală.

În Orientul Mijlociu Libanul reprezintă cheia strategiei militare, care va hotări de soarta aprovizionării în combustibil, vitală pentru Occident.

În războiul dintre Irak și Iran, oricare ar fi învingătorul, Occidentul va fi eliminat din această zonă în favoarea Uniunii Sovietice care, prin Afganistan, va încheia lanțul marilor cuceriri pentru a controla și distruge, la nevoie, elementul determinant într'un conflict cu Occidentul. Arabia Saudită, țările Golfului Persic, cu populație eterogenă, nu vor rezista mult timp agresiunilor multiple și convergente komeino-sovietice.

Toate aceste manevre de încercuire a lumii libere să nu fie oare decât realizarea unor planuri ascunse ajunse în faza finală? Viitorul apropiat nu va întârzia să ne aducă răspunsul.

ULTIMATUMUL SOVIETIC DIN 26 Iunie 1940

În legătură cu evenimentele de la 26 Iunie 1940 agenția de știri TASS comunică la 29 Iunie 1940 schimburile de note între Uniunea Sovietică și România în legătură cu cedarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord.

A. Ultimatumul sovietic de la 26 Iunie 1940.
"În anul 1918 România folosindu-se de *slăbiciunea militară a Rusiei* a desfăcut de la *Uniunea Sovietică* o parte din *teritoriul ei*, și anume *Basarabia*, *distrugând prin această unitatea seculară a Ucrainei*, locuită în cea mai mare parte de *ucrainieni*.

Uniunea Sovietică nu s'a împăcat niciodată cu această răpire a Basarabiei și-a exprimat în mod deschis și repetat această nemulțumire în fața lumii întregi. Astăzi, când slăbiciunea militară a Uniunii Sovietice este un fapt care aparține trecutului și când situația internațională cere găsirea rapidă a unei soluții pentru problemele rămase nerezolvate ca o moștenire a trecutului, dar mai ales pentru a pune bazele unei păci permanente între state, Uniunea Sovietică consideră că este necesar și propice ca în interesul restabilirii dreptății, să aducă în discuție cu România problema retrocedării Basarabiei la Uniunea Sovietică.

Guvernul sovietic consideră că problema întoarcerii Basarabiei este legată în mod organic cu problema transmiterii către Uniunea Sovietică a acelei părți a Bucovinei a cărei populații este legată în marea sa majoritate cu Ucraina sovietică prin destine istorice cât și prin limbă și alcătuire națională. Un astfel de act ar fi cu atât mai just cu cât transmiterea părții de nord a Bucovinei către Uniunea Sovietică ar putea prezenta, este drept, numai într-o mică măsură, o despăgubire a acelei mari pierderi care a fost prilejuită Uniunii Sovietice și populației Basarabiei prin ocuparea de 22 ani a Basarabiei de către România.

Guvernul Uniunii Sovietice propune Guvernului Regal al României:

1. Să înapoieze cu orice preț Uniunii Sovietice Basarabia.

2. Să transfere Uniunii Sovietice partea de nord a Bucovinei, după cum reiese din harta alăturată.

3. Guvernul sovietic speră că Guvernul român va accepta propunerile sovietice și că aceasta va da posibilitatea unei reglementări pe cai pașnice

a îndelungatei dispute între Uniunea Sovietică și România. Guvernul sovietic așteaptă răspunsul Guvernului Regal al României în cursul zilei de 27 Iunie.

B. Răspunsul României.
București, la 27 Iunie 1940. În cursul zilei de 27 Iunie se ia legătura cu reprezentanții Germaniei și Italiei, care sfătuiesc România să accepte propunerile sovietice. După convocarea unui Consiliu de Coroană se hotărăște cedarea și la Moscova, Ministrul României M. Davidescu înmânează lui Molotov nota de mai jos:

"Guvernul Uniunii Sovietice a adresat Guvernului român o notă diplomatică care a fost predată la 26 Iunie 1940, la ora 10 seara, de către Excelența Sa dl Molotov, președintele Comisariatului Poporului al Uniunii Sovietice și Comisar al Poporului pentru afacerile străine (ministru de externe), Excelenței Sale dlui Davidescu, Ministrul României la Moscova.

Fiind însușit de aceeași dorință ca și Guvernul sovietic de a vedea rezolvate prin mijloace pașnice toate problemele care ar putea să producă o neînțelegere între Uniunea Sovietică și România, Guvernul Regal declară că este gata să procedeze imediat și în spiritul cel mai larg la discuții amicale și de comun acord a tuturor propunerilor care pornesc dela Guvernul sovietic.

În consecință, Guvernul român cere Guvernului sovietic să binevoiască a indica locul și data ce dorește să fixeze în acest scop. Imediat ce va primi un răspuns din partea Guvernului sovietic, Guvernul român își va numi delegații și nădăjduiește că tratativele cu reprezentanții Guvernului sovietic vor avea rezultat să creeze relațiuni trainice de bună înțelegere și prietenie între Uniunea Sovietică și România. 27 Iunie 1940."

C. Al doilea ultimatum sovietic.

"Moscova, la 28 Iunie 1940. Guvernul sovietic consideră răspunsul Guvernului Regal Român de la 27 Iunie ca inacceptabil, deoarece nu constituie un răspuns direct la întrebarea, dacă acceptă propunerile Guvernului sovietic de transfer imediat a Basarabiei și Nordului Bucovinei la Uniunea Sovietică. Dar la replica Ambasadorului României la Moscova, dl Davidescu, că răspunsul menționat al Guvernului român înseamnă acceptarea propunerii Guvernului sovietic, Guvernul sovietic primind această explicație a dlui Davidescu, propune următoarele:

1. În decurs de patru zile, începând de la orele 14, ora Moscovei, la 28 Iunie, să se evacueze teritoriul Basarabiei și Bucovinei de trupele românești.

2. În același timp, trupele sovietice să ocupe teritoriul Basarabiei și partea de nord a Bucovinei.

3. În decursul zilei de 28 Iunie trupele sovietice să ocupe următoarele puncte: Cernăuți, Chișinău, Cetatea Albă.

4. Guvernul Regal al României să ia asupra sa răspunderea în ceea ce privește păstrarea și nedeteriorarea căilor ferate, a parcurilor de locomotive și vagoane, a podurilor, a depozitelor și aerodromurilor, a întreprinderilor industriale, a uzinelor electrice și a telegrafului.

5. Să se numească o comisiune alcătuită din reprezentanți ai guvernelor român și sovietic, câte doi din fiecare parte, pentru lichidarea chestiunilor de litigiu în legătură cu evacuarea armatei române și a instituțiilor din Basarabia și partea de nord a Bucovinei. Guvernul sovietic insistă ca Guvernul României să răspundă la propunerile sus menționate nu mai târziu de 28 Iunie, ora 12 ziua (ora Moscovei).

D. Romania accepta amenințarea Uniunii Sovietice. București, la 28 Iunie 1940:

"Pentru a evita gravele urmări pe care le-ar avea recurgerea la forță și deschiderea ostilităților în această parte a Europei, Guvernul Regal Român se vede silit să accepte condițiile de evacuare specificate în răspunsul sovietic.

Guvernul român dorește totuși ca termenele de la punctele 1 și 2 să fie prelungite, deoarece evacuarea teritoriilor ar fi foarte greu de îndeplinit în patru zile din pricina ploilor și inundațiilor care au deteriorat căile de comunicație.

Comisiunea mixtă instituită la punctul C5 ar putea discuta și rezolva această problemă.

Numele reprezentanților români în această problemă vor fi comunicate în cursul zilei."

În ultimul de la 26 Iunie 1940, Rusia s'a bazat pe forță și l-a dat numai după ce se asigurase că Germania respectă angajamentele luate

În colecția CURIERUL a apărut placheta "Balade", cu o culegere de poezii de Radu Gyr. Poate fi comandată la redacția revistei CURIERUL, \$3+ expedite.

la 23 August 1939 la Moscova.

Ultimatumul conține neadevăruri istorice și vedește că la Moscova nu se urmărește decât cuceriri. Pentru un stat atât de puternic și cu pretenții de misionarism este inadmisibil ca un guvern să lanseze note diplomatice care să conțină falsificări istorice. Oricine știe că Basarabia n'a făcut parte din Ucraina și deci nu i se putea distruge "unitatea seculară" și că în Basarabia și Bucovina nu populația ucraineană formează "majoritatea" ci populația română.

Notele diplomatice arată că la Moscova nu conduceau oameni cu sentimente înalte, ci "indivizi lipsiți de cel mai elementar bun simț, oameni ajunși în funcții înalte, care nu cunoșteau nici istoria și nici nu se rușinau să o justifice cu amenințări de război cu date false și falsificări de istorie."

Dr. Alexandru Șuga

CREDINȚA NOASTRĂ LEGIONARĂ

În timp ce cealaltă lume a renunțat de mult – de foarte mult timp – la seva metafizică care ancorază individul pe piscurile primenirii sufletești, primenire care se inspiră mereu din cuvintele Căpitanului:

"De aceea veți jura că ați înțeles, că a fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta și a învinge, ci înseamnă: *permanența jertfire de sine în slujba neamului, ca idea de elită este legată de idea de jertfa, de saracie, de traire aspră și severă a vieții, ca unde incetează jertfirea de sine, acolo incetează elită legionară*."

Iată de ce privim senini viitorul. Suntem purtătorii celor mai nobile gânduri și a celor mai curate intenții. Nu mai avem vraga tinerilor de 20-30 de ani, nici idealismul vibrant, sau frumusețea lor (spunea Victor Hugo: "Car le jeune homme est beau mais le veillard est grand..."), dar avem inima curată și sufletul pregătit pentru ea, în mod umil, să fim purtătorii celor mai nobile năzuințe de îmbogățire spirituală a neamului Românesc. Vrem să fim, și suntem, o vie mărturie a credinței legionare izvorâte din idea de jertfa pentru a fi demni de ziua Inverii promisă de Mântuitor.

Prof. Univ. Stan M. Popescu

Campania revizionistă a ungarilor din exil și care este susținută de statul maghiar, a trecut într-o nouă fază, mai gravă, mi-aș permite să spun și în același timp să atrag atenția exilului românesc asupra acestui fapt.

Tezele de bază politice și istorice ale revizionistilor unguri sunt preluate de către doi congresmeni americani, cari au formulat o "Rezoluție 147" încă anul trecut în Martie și pe care au introdus-o în programul de dezbateri al Camerei Reprezentanților. Acest termen nu va întârzia prea mult să vină.

După ce se menționează drepturile istorice ale Ungurilor asupra Transilvaniei și suferințele celor "2.500.000" de suflete care formează minoritatea ungurească din Transilvania, în încheiere autorii rezoluției cer Președintelui Statelor Unite și Secretarului de Stat să ia în discuție cu guvernul român "și alte guverne" problema drepturilor omului și a dreptului de autodeterminare a acestei minorități.

Subsemnatul pregătesc o scrisoare – și astfel de scrisori ar trebui să trimită cât mai mulți români din exil – prin care doresc să arăt acestor domni deputați americani că ei nu pot să defalce din întreg imperiul tiraniei comuniste – în mare parte instaurat chiar cu ajutorul Statelor Unite – problema minorității ungurești din Transilvania și s'o trateze izolat, din moment ce situația lor nu este cu nimic mai de nesuferit decât a celorlalte 1,5 miliarde de suflete care gem sub aceeași tiranie a comunismului.

Așa cum suferă Ungurii în Transilvania, suferă întreaga populație a României, a Cehoslovaciei, a Poloniei, a Germaniei de răsărit, etc., și în ultimă instanță și populația din Rusia și China.

Care dintre aceste popoare căzute sub dominația comunismului are dreptul la autodeterminare a regimului în care vrea să trăiască? Tratatând izolat problema minorității ungurești din Transilvania de către Congresul și Guvernul american și ignorând soarta celorlalte popoare, se desăvuesc lupta acestor popoare pentru cucerirea libertății. Ce vor zice milioanele de luptători anonimi ai tuturor acestor națiuni cari de ani de zile luptă în condiții extrem de grele împotriva comunismului? Ce vor zice luptătorii din Afganistan cari de cinci ani rezistă cu arma în mână împotriva cotropitorului? Și ce vor zice Polonezii, cari tot de atunci se găsesc în luptă cu guvernul lor comunist, când văd că Congresul american se ocupă numai de problema minorității ungurești din

Transilvania, în loc să ia în discuție rezolvarea cauzei principale, a cauzei care generează toate aceste suferințe, și care este comunismul?

Congresul și Guvernul american, dacă vor să se erijeze în portdrapelul ideilor de libertate, trebuie să adopte o atitudine anticomunistă și să se angajeze în această luptă. Trebuie să sprijine pe toți acei ce de decenii luptă împotriva acestei tiranii.

Congresul și Guvernul american ar trebui să tindă la formarea unui front anticomunist mondial, care să inițieze lupta împotriva comunismului atât pe plan ideologic cât și pe plan economic și militar, și să nu se lase sedus în acțiuni mărunte și diversioniste, menite să abată atenția de la cauza principală, care rămâne comunismul.

În continuare redăm textul Rezoluției 147 în limba engleză pentru informare și corectă interpretare:

98th CONGRESS
1st Session

H. RES. 147

Concerning observance by the Government of Romania of the human rights of the Hungarians in Transylvania, especially the right of selfdetermination.

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

March 22, 1983

Mr. Siljander (for himself and Mr. Dwyer of New Jersey) submitted the following resolution, which was referred to the Committee on Foreign Affairs

RESOLUTION

Concerning observance by the Government of Romania of the human rights of the Hungarians in Transylvania, especially the right of self-determination.

Whereas the Government of Romania has entered into treaties and accords (including the 1947 Paris Treaty of Peace with Romania, the International Covenant on Civil and Political Rights, the International Covenant on Economic, Social, and Cultural Rights, and the 1975 Helsinki Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe) which guarantee the human rights of the citizens without any discrimination as to religion and national origin.

Whereas the Constitution of the Socialist Republic of Romania also ensures far-reaching rights to the "co-inhabiting nationalities" in Romania.

Whereas the province of Transylvania, which has two million five hundred thousand Hungarians and which had constituted part of Hungary for a millennium, was originally ceded to Romania by the 1920 Trianon Treaty.

Whereas the fate of the Hungarians in Transylvania has been systematic denationalization under the various Romanian Governments, whether Royalist, Fascist, or Communist;

Whereas the Government of the Socialist Republic of Romania and its regional and local authorities pursue a policy of denationalization towards the Hungarians and people of other nationalities in Transylvania by measures approximating ethnocide, including (1) the destruction of Hungarian language schools and the Hungarian Bolyai University (still in existence in 1958) and the replacement of these schools by a steadily declining number of Hungarian sections in Romanian schools, (2) the destruction, or the making inaccessible to the public and scholars, of the documents of the Hungarian past of Transylvania, and (3) the conscious dispersion of the Hungarian intelligentsia into Romanian areas and the settlement of large number of Romanian colonists into the Hungarian areas of Transylvania;

Whereas the Socialist Republic of Romania actively interferes with the internal affairs of all its religious communities, severely limiting or banning all their social and teaching activities and discriminates against their members in employment, education, and promotion, particularly with regard to the members of the Catholic and Protestant churches which are composed of Hungarians and Germans; and

Whereas the two million five hundred thousand Hungarians in Transylvania are entitled to self-determination, a right protected under the Helsinki Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe: Now, therefore, be it

1. *Resolved*, That the House of Representatives –
2. (1) deplores the activities of the Government of
3. the Socialist Republic of Romania denying the rights of
4. the Hungarians and people of other nationalities in
5. Transylvania;
6. (3) requests the President and the Secretary of
7. State to discuss the issues of human rights of the Hungarians in Transylvania, including the right of national
9. self-determination, with the Government of the Socialist Republic of Romania and with other appropriate
11. governments.

Traian Golea

CRONICA TIMPULUI – COPIII

Toate aceste rele au o rădăcină comună: sistemul de spălare de creier inventat de imperiul comunist, ducând în Franța la o desintegrare internă, în România la un genocid început de mult și orchestrat în diverse și variate forme de "Marele

Fract". Iranul este calea care duce cel mai direct în golful Persic; nici o dificultate pentru securiști să se deghizeze în ingeri. Suntem și sunteți vizați! Să ne apărăm cu ajutorul Domnului.

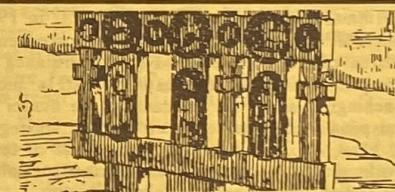
Ana Maria Marin

O hartă a României Mari în culori, făcută cu mîgălă și artă, este darul pe care dl Ion Nicolau îl face exilului. Harta astfel întocmită, la dimensiuni pentru a fi ținută în ramă, este însoțită de o broșură anexă, reflectând în fotografii și date istorice, figuri ale domnitorilor și eroilor neamului românesc.

Stokul de care dispune autorul este spre sfârșit. Cereți-o imediat la adresa:

Ion Nicolau
165 Cherokee Blvd. Apt. 230
Willowdale, Ontario, M2J 4T7
Canada

Prețul unui exemplar: \$3 US + \$1 porto.

"Din împărăția morții", cartea lui Gabriel Balănescu, poate fi comandată la următoarele centre de desfacere:

West Germany: Dr. Alexander Suga, Jakorden
Strasse 21, 5000 Köln 1
Ing. Aurel Ionescu, Grünerstr.
4, 6270 Idstein
France: Prof. Filon Verca, rue Léon
Hutin, 93220 Gagny.
Canada: G. Loghiade, 610 Villeray
Apr. 3, Montreal PQ, H2R 1H8
Australia: G. Popa, POBox 120, Apollo
Bay, 3233 Victoria, Melbourne
U. S. A.: Curierul, POBox 95, Santa
Clara, CA, 95052

PARAȘUTISTI

Răspuns dlui Cicerone Ionițoiu în "Morminte fără Crucă", Vol. II, cu subtitlul: "Oameni trimiși la moarte sigură".

Pentru contemporani cât și pentru istorie s'a publicat încă atunci, în 1953, în ediție specială în patru limbi "Procesul legionar din România". De atunci au mai apărut alte două ediții, una în 1973, la douăzeci de ani, și alta în 1983, la cea de a 30-a aniversare, în formă întregită în Colecția Omul Nou. Și tot pentru informarea specială a dlui Ionițoiu, care spune că niciodată "nu s'a aprins o luminare pentru ei", adăugăm că la Madrid an de an, de atunci și până acum, s'a făcut în biserica locală, deci public, parastas pentru odihna sufletelor lor. Buletinul Mișcării Legionare tot atât de conștiincios a anunțat an de an aniversarea acestui eveniment. Alte centre legionare au făcut și ele ocazional parastas pentru "cei 13".

Cei de bunăcredință acceptă expunerea și interpretarea dată de cei în măsură s'o dea. Ceilalți, cum este și cazul dlui Ionițoiu, recurg la o interpretare străină, tendențioasă, răuvoitoare, bazată pe informații false fabricate de ei sau imprumutate dela cei ce se țin mereu în umbră. Toți aceștia se situează în tagma detractorilor de totdeauna ai Mișcării Legionare, care s'au ivit odată cu ea și pe care o urmăresc până în pânzele albe, pentru simplul motiv că ea nu este înfăptuită unor interese străine.

Persecuțiile împotriva Mișcării Legionare au început încă înainte de nașterea ei, la Ungheni, în 1922, când tineretul care călca nămolul în picioare pentru a-și fabrica cărămizi cu care să-și construiască un cămin propriu, a fost arestat, bătut, băgat la închisoare, schingiuit și dat în judecată. Și de atunci încoace și până în 1984 este mereu insultat, ponegрит, arestat, bătut, schingiuit, omorît și acoperit cu toate invectivele pentru că vrea să-și construiască cămine, biserici, poduri, sau să se ia de gât cu dușmanul care ne-a cotoplit țara. În loc ca conducătorii acestei Românii proaspăt întregite și care avea atâtea greutăți de invins, să se bucure că tineretul ei din proprie inițiativă a pășit pe un drum încă nevădit de nimeni pentru a făuri un viitor mai bun patriei lor, ei au răspuns cu patul puștii când i-a stat forța publică la dispoziție, sau l-au acoperit cu toate insultele de care poate fi capabilă această pătură înstrăinată care s'a așezat peste sufletul neamului în cursul ultimelor secole, de când am încăput pe alte mâini.

În capitolul respectiv dl Ionițoiu spune:

"Era necesar să se vină în ajutorul celor din munți, era nevoie să fie ajutat poporul român în lupta de eliberare."

"Dar nu trebuiau trimiși oameni la moarte sigură. "Mai imperios ca oricând trebuia să se bată la toate porțile, să se arate acelor care făcuseră greșeala de a lăsa 120 milioane de oameni sub o cruntă tiranie, că

situația era disperată, peste tot, dar mai ales în România, unde închisorile și lagărele de exterminare gemeau."

"Ceva s'a făcut. Au fost recrutați oameni de sacrificiu contra a zece mii de dolari, din care cinci mii a primit martirul și restul au intrat în buzunarul samsarului."

"S'au găsit oameni hotărâți să-și sacrifice viața, dar niciodată n'au bănuț că vor fi trădați. Și totuși niciodată nu li s'a aprins o luminare de acel care a rămas cu jumătate de arginți."

Citind rândurile de mai sus, nu găsesc alt calificativ pentru această faptă decât că este o mișelie. Dănsul amestecă totul, însușiri, falsuri și situații într-o ciorabă pentru a-l ataca pe „acela”, asumând că „acela” ar fi Comandantul Mișcării Legionare. Pe aceasta vrea dl Ionițoiu să-l acopere cu produsul mișeliei sale.

Cei care au plecat în țară s'au dus pe trei filiere diferite. Una a Mișcării Legionare și alte două, care ne sunt străine. Pe una a mers Mare Sabin cu grupa sa și a treia a fost care l-a trimis pe Bebe Toma. Ilie Rada, care s'a întors și de care dl Ionițoiu spune că a fost întâmpinat cu ingratitudine și suspiciuni, a făcut parte din grupa lui Mare și nu are nimic comun cu Mișcarea Legionară. Dimpotrivă, cei care l-au "recrutat" sunt prieteni politici ai dlui Ionițoiu, ca și în cazul lui Bebe Toma. Noi nu știm ce probleme și ce nemulțumiri s'au ivit în aceste cercuri. Dl Ionițoiu, care este în posesia atâtor amănunte atât din exil, cât și din țară, este cel mai în măsură să le afle — dacă nu le știe — și este rugat să facă precizările de rigoare și să-și arunce săgețile în direcția respectivă. Dacă în cazul lui Mare cu grupa lui "samsarul" nu le-a aprins nicio luminare, nu este vina noastră. Noi, în rugăciunile noastre i-am inclus pe toți "cei 13", fără nicio deosebire.

În ce privește relațiile Mișcării cu cei care ne-au sprijinit ca să ajungă oamenii noștri în țară, ele au fost fără nici un angajament material. Nimeni nu a primit nimic. Nu știu de unde a scos dl Ionițoiu povestea cu cei 10.000 dolari. Eu am fost în mijlocul lor și ar trebui să știu. Dl Ionițoiu atacă atât de murdar pentru că știe că nu-l putem strânge cu ușa pentru a mărturisi sursa de informații. Și apoi nu văd ce suport moral și politic ar putea avea dl Ionițoiu ca să ne ceară socoteală, că doar n'am administrat bani publici aparținând exilului și destinați unor scopuri de interes național, așa cum a fost fondul național vărsat de Antonescu și pe care l-au păpat Vișoianu-Cretzianu fără să fi dat cuiva vreo socoteală.

Cine răsfăță presa străină din acele timpuri — toamna 1953 — mai ales cea germană, italiană și spaniolă, rămâne cu sufletul împăcat că jertfa lor n'a

fost zadarnică, că și Europa găsește un cuvânt bun pentru ea. Iată câteva titluri:

- Garda de Fier a făcut din nou să se vorbească de ea;
- Proces de mari proporții contra rezistențelor române;
- Monstruoasele asasinate ale bolșevicilor și calvarul poporului român;
- Garda de Fier în România conduce lupta împotriva regimului comunist;

Parte din presa română din exil, cum ar fi La Nation Roumaine și Stindardul, care au aflat mai întâi de manifestele răspândite de echipa Golea în timpul Festivalului Internațional al Tineretului, din August, 1953, lansate în numele "Comitetului Național al Muncitorilor și Studenților", au publicat acest manifest cu comentarii binevoitoare. Când au aflat însă că aceasta este o treabă legionară, au amuțit. Nicio vorbă

mai mult. Alte ziare din exil au trecut la atac direct împotriva "trimerilor" de oameni în țară, cum ar fi BIRE și Făclia, care apărea la Londra ca organ al Comunității Românilor din Anglia. Cităm din Făclia un fragment din comentariu pentru cititorii să-și dea seama de identitatea de vederi și reacțiune la distanță de 30 de ani:

"Am afirmat totdeauna și vom continua să afirmăm că procedeul lui Horia Sima de a angaja pe legionari în acțiuni disperate TREBUE condamnat de orice român. TREBUE să înceteze. Prin acest procedeu Horia Sima dovedește sau înconștiență politică, sau o mare doză de cinism, sau o completă disconsiderare față de viețile celor pe care are pretenția să le fie șef. Oricare din aceste ipoteze ar fi cea adevărată, procedeul lui Horia Sima nu are — dela 1940 și până astăzi — decât un singur rezultat: se lunghește inutil lista martirilor, și se lipsește neamul de elemente tinere care ar putea fi în viitor de folos neamului."

Pe cei din Londra îi durea că se lunghește "inutil" lista martirilor neamului. "Inutil" atunci când se angajează de bună voie în luptă și cad de gât cu cotropitorul, dar nici un protest nu a fost înregistrat împotriva măcelurilor efectuate de către partidele "democrate" din România "liberă", cu un regim care garanta libertățile prevăzute de constituție, urmate apoi de asasinatele lui Carol, Antonescu, și continuate cu cele ale celui mai "democrat" regim pe care l-a avut vreodată România, și care a fost instalat la putere de către toate forțele "democrate" ale statului român într-un efort comun de a "reînscăuna regimul constituțional" uzurpat de "fasciști" (Carol și Antonescu).

Pe cei de la Londra nu-i durea nici faptul că conspirația partidelor a înfipit pumnalul în spatele propriei armate, angajate în luptă pe viață și pe moarte cu dușmanul implacabil al neamului românesc, arestându-l comandantul, pe care l-au predat inamicului și obligând parte din armata care n'a fost desarmată și deportată în Siberia, să lupte alături de el. O trădare fără seamăn. Și de atunci și până acum n'au încetat să înfigă pumnalul în spatele acelor care n'au, depus armele în 1944 și nici n'au de gând să le depună. Pe dnii Ionițoi nu-i interesează viața celor căzuți, ci rezonanța faptei lor în sufletul neamului. A-

ceastă rezonanță i-a înspăimântat, care de altfel a și fost misiunea lor, de a reîmprospăta și consolida sudura sufletescă dintre Mișcare și Neam. Acest lucru i-a înspăimântat și pe comuniști, ceace explică marea amploare ce-au dat-o procesului, precum și accentul dramatic pus pe activitatea și rolul Mișcării Legionare.

Dl Ionițoiu spune că "era necesar să se vină în ajutorul celor din munți", fără să ne spună cum s'ar fi putut face acest lucru. Apoi, în continuare, afirmă că "nu trebuiau trimiși oameni la moarte sigură." Neadevărul, pornit din rea credință, ca și în cazul Făcliei, rezultă din distorsiunea că "au fost trimiși la moarte sigură". Ce frumos ar fi fost să fi spus că "s'au dus la moarte sigură", pentru că acesta este adevărul, că s'au dus la moarte sigură, dar s'au dus de bună voie, răspunzând chemării lor interioare, aceleași chemări care i-a adus în Mișcarea Legionară. "Moartea", numai moartea legionară ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunți", stă mereu pe buzele legionarilor și nu sunt vorbe de paradă după cum ne-o mărturisesc miile de morți ai Mișcării.

Și tot vorbind de "trimeri" la moarte, trebuie să-i amintesc dlui Ionițoiu că nici la armată, unde soldatul este mobilizat și în serviciu comandat, când este vorba de o misiune mai periculoasă se face apel la voluntariat, și acesta este un alt limbaj decât acela insultător al dlui Ionițoiu, care se străduiește să creze impresia la cei nevizitați că au de a face mai degrabă cu negustori de vite de "trimis" la abator. Abiectă pomire.

Acești domni nu pot accepta nici acum, după 60 de ani dela tabăra dela Ungheni, că neamul românesc are oameni care sunt dispuși să-și sacrifice viața pentru el așa, simplu, din dragoste pentru el și fără niciun calcul. Din dorința de a se dăru pentru neamul să-și poată împlini destinul. Dar aceste dăruiri nu acceptă compromisuri. Ele trebuie să fie pure și întregi, și aici stă toată buba de ce aceste dăruiri nu pot fi recunoscute, nu au voie să fie recunoscute de către "politicieni", pentru că dacă le-ar recunoaște, ar trebui să tragă și consecințele.

Dacă totuși, în cazul plecărilor înspre țară a fost nevoie de intervenția autoritară a conducerii Mișcării, ea a avut rostul ca să reducă cât mai mult numărul celor domici să plece, pentru că nici noi nu eram prea mulți și vremurile care se anunțau erau destul de înorate. Altfel, furia celor ce ne țin sub lupă ar fi fost și mai înverșunată.

Dl Ionițoiu în același citat mai spune că "mai imperios ca oricând trebuia să se bată la toate porțile, să se arate acelor care făcuseră greșeala de a lăsa 120 milioane de oameni sub o cruntă tiranie, că situația era disperată..." Câtă genialitate la dl Ionițoiu. Auzi, domnule? Era mai imperios ca oricând să se bată la toate porțile, ne spune el în anul Domnului 1984. În 1953 comunismul avea deja un trecut de 36 ani în Rusia, cu peste 10 milioane de victime ale teroarei lor și cu sute de mii de refugiați cari toți au făcut rapoarte. Serviciile diplomatice și de informații au făcut și ele rapoarte guvernelor lor despre ce este și ce face comunismul. Apoi au fost invadate Țările Baltice, rășăritul Poloniei și Basarabia, cu zecile de mii de refugiați, cari toți au făcut rapoarte. A venit

apoi sfârșitul războiului al doilea mondial, cu milioanele de refugiați din toată Europa de răsărit, cari și ei au făcut rapoarte. Și astfel de rapoarte au făcut și partidele politice din țară, cu autoritatea politică a lui Maniu și Brătianu, etc. Aceleași lucru l-au făcut și partidele politice din celelalte țări invadate de către Ruși. A făcut și Mișcarea Legionară rapoarte și memorii și scrisori deschise adresate cancelariilor vestice și opiniei publice mondiale, și dl Ionițoiu, care de altfel pare destul de bine informat, ar fi trebuit să știe cât de bombardate au fost cancelariile vestice pentru "greșeala" de a ne fi dat pe mâna lui Uncle Joe. Dar dl Ionițoiu ignoră toate acestea numai pentru a protesta împotriva singurei activități, după o minte sănătoasă și un suflet sănătos, valabilă.

Nu știe oare dl Ionițoiu nimic de soarta Senatorului McCarthy? Nu știe el cum McCarthy a încercat să demaște conspirația comunistă — nu în România, ci în Statele Unite — și cum această conspirație a reușit să-l reducă la tăcere și apoi să-l omoare? Și nu știe nimic dl Ionițoiu de conspirația Philby, prin care s'a demascat până unde a reușit să pătrundă rețeaua de spioni ai Rușilor și de ce bază largă de colaboratori și protectori se bucurau în toate organizațiile statale din Occident și mai ales la State Department?

Nu știe dl Ionițoiu cum a fost lichidat generalul american Patton la terminarea războiului, pentru că vroia să-i împingă pe Ruși înapoi și să îndrepte "greșelile" șefilor săi politici. Și nu știe dl Ionițoiu cum a fost îndepărtat generalul Douglas MacArthur pentru că, și el vroia să îndrepte aceleași greșeli ale șefilor politici? Și după toate astea să mai vină și să ne spună că era mai imperios ca oricând să se bată la toate porțile?

În 1953 în Iunie au avut loc în Berlinul de răsărit revoltele muncitorești care au fost zdrobite de tancurile rusești. Cine a urmărit în deaproape cum au decurs lucrurile și-a putut da seama cât de serios a fost avertizată lumea în Berlinul de Vest ca să stea liniștită, pentru că orice manifestare de simpatie cu rebelii din Berlinul de răsărit va fi întâmpinată de armatele Alianților occidentali.

În 1956, în timpul revoluției din Ungaria, când Băzu Cantacuzino a cerut voie guvernului spaniol ca să transporte el pe contul lui, ca persoană privată, cu avion particular, armament pentru răsculații din Ungaria, la sondagiile spaniolilor pe lângă NATO pentru o astfel de aprobare de a sbură peste teritoriul controlat de ei, li s'a răspuns că orice avion cu destinația Ungaria cu o astfel de misiune, va fi doborât de către avioanele NATO-ului.

Cu toată experiența asta amară avută timp de 40 de ani cu "naivii" din Occident, dl Ionițoiu tot ne mai sfătuiește să batem la aceste porți. Este atitudinea omului neputincios la minte, la trup și la suflet, care nu vede și nu este în stare de un gest care să exprime cât de cât un minim de demnitate și bărbăție, singurele care merită oarecare respect.

Un vechi proverb spune că nu-i orb mai orb decât acela care nu vrea să vadă, și surd mai surd decât acela care nu vrea să audă. Și așa sunt acești domni Ionițoi ai noștri, care nu vor să vadă că am fost vâ-

duți, cu toate probele ce le stau la îndemână. Câtă vreme acest soi de oameni vor avea ceva de spus în treburile noastre politice, noi nu vom reuși să recăștigăm independența politică a exilului, fără de care nu se poate realiza nici independența națională, independența României, care trebuie să vină prin propria noastră voință, oricât de interdependentă ar părea situația internațională.

Dacă este cineva îndreptățit să-i plângă pe cei ce au luat acest drum al sacrificiului suprem, aceștia suntem noi, camarazii lor, cei care am rămas, pentru că ne-am înpuținat și le ducem lipsa. Și totuși nu o putem face nici noi, pentru că dacă am face-o ne-am deszice noi pe noi ca legionari, că doar asta înseamnă a fi legionar, să te dăruiești pentru țara ta, pentru neamul tău.

Mai rămâne o categorie de oameni care cu adevărat este îndreptățită să-i plângă pe cei ce s'au dus, și aceștia sunt părinții, nevestele, copiii, frații și surorile și ce alte rude au mai avut. Ca frate al unuia dintre ei pot spune că el, Nelu, s'a ridicat atât de mult ca legionar, a ajuns pe culmi atât de înalte în procesul său de pregătire interioară încât nimeni și nimic n'ar fi putut să-l rețină. "Gândul care a înmugurit și a crescut în sufletul meu ca o floare. Acum și-a desfăcut petalele și eu îmi iau sborul", au fost ultimele lui cuvinte la despărțire.

Pentru aceia care vor să înțeleagă mai bine sensul jertfei lor, le recomand articolul lui Postecul pe care l-am pus în loc de prefață la ultima ediție a procesului.

Mai rămâne deschisă atitudinea tatei, cel mai îndurerat că și-a pierdut feciorul. La întâlnirea pe care am avut-o acum vreo 12 ani la München cu el, ar fi putut să mă ia la rost de ce l-am lăsat să plece. Eram fratele lui mai mare și oarecum responsabil c'a devenit legionar. Mi-era cu adevărat frică de tată pentru că știam cât a ținut la el. Dar tata n'a spus o vorbă de reproș, de regret. Spunea doar cât a umblat ca să-i obțină trupul pe care să-l ducă acasă în sat, să-i facă o înmormântare creștinească și să-l așeze în poamele familiei. Asta a fost marea lui durere, că nu i-a putut face o înmormântare creștinească și să-l aibă lângă el. În această durere a lui simțeam totuși o adâncă mândrie de măreția faptelor sale și de bărbăția de care a dat dovadă feciorul său. (Vezi capitolul respectiv în "O viață închinată unui sat", de Nicolae Golea, Studii Românești, 1980).

Când a văzut tata puhoiul Rușilor năvălind peste satele și casele noastre, cu jafurile, omorurile și violurile comise peste tot de către armata rusă și când a văzut și ce fel de oameni au venit la conducerea țării, și-a dat seama că nicio altă atitudine în afară de aceea cu mâna pe armă nu rămâne valabilă. Când a aflat de proces și de condamnare și înainte de a-l năpădi lacrimile și a-și pierde glasul, a mai reușit să spună: "Tot ce se poate, că mare curaj a avut copilul ăsta."

Și ăștia fac istoria, și nu aceia care cerșesc înțelegere și bunăvoință pentru propria lor neputință pe la cancelariile acestei lumi decăzute.

Traian Golea

ERRATA. În numărul trecut al Curierului, la articolul Doamnei Ana Maria Marin, "Reflecții la zi...", s'au strecurat câteva greșeli, din care cităm:

Astfel, pagina 6, rândul 14, se va citi: "Dece Boșimani? Lumea care asistă, întreabă, da note nimeni nu se întreabă. Dece Angholezii: SWAPO tot atât de negrii ca și Boșimani și conduși tot de albi, de astă dată sovietici, prin cubanezi interpuși".

Cerem scuze Doamnei Ana Maria Marin.

♦ ♦ ♦

Ionițoiu. Volumul II al cărții dlui Ionițoiu (Morminte fără cruce"), cuprinde un dosar de nume, fotografii și adrese calificative, întocmit în parte pe criterii foarte personale, deci subiective. Ceeace lasă mult de dorit în această privință "dosarul", este modul arbitrar și uneori tendențios cu care notează apartenența politică a deținuților. Este neîndoișor că dl Ionițoiu n'a avut și nu are informația necesară, pe de o parte, dar îi cădea bine la nimă să procedeze astfel pe de alta. În cei 6-7 ani de închisoare pe care i-a parcurs "vitejește" (cuantumul acestei mici condamnări fiind dat, în general pentru omisiuni de denunț), dsa nu putea urmări imensul număr de oameni, mai ales al acelor care condamnări mari pentru acțiuni pe teren, directe, împotriva comunismului. În consecință se poate trage concluzia: dl Ionițoiu a cules diferitele date *dupa ureche*. Un cronicar cinstit și scrupulos în afirmații, angajat pe un drum al adevărului indiscutabil, trebuia să consemneze fie apartenența politică a tuturor deținuților, fie s'o ignoreze, intrucât *toti au luptat și suferit ca români*. În ce ne privește, credem că n'ar fi fost necesar. Dar dacă dl Ionițoiu a crezut altfel, atunci era obligat "profesional" și politic s'o facă integral, nu cu omisiuni care-l gădila politic sau întâmplător. Întâmplător, am spus? Am greșit. Dl Ionițoiu n'a făcut-o întâmplător, ci cu rea intenție, sau cum se spune astăzi în RSR, *partinic*: scoțând din cutiuța sa magică un număr cam egal de deținuți aparținând diferitelor formații politice. Ceeace este inexact! Marele număr l-au dat — cum orice fost deținuț politic o știe — legionarii. Acest adevăr ar fi fost evident dacă dl Ionițoiu ar fi indi-

cat în dreptul fiecărui deținuț apartenența politică. N'a știut-o? Inițial am admis această ipoteză cu oarecare bunăvoință, dar nu și după ce am urmărit cu atenție toate meandrele dosarului său, care până la urma-urmei devine chiar insidios. Pentru că numai prin viclenie își deslușește el vocația politică. Amănuntele unui capitol al dosarului său ne-a dat această convingere: patosul cu care uneori desvultă (ca și Pantazi), teza comunistă în diferitele ei aspecte. Este vorba de capitolul "Parașutiști". Acest capitol este elocvent pentru puținăteala lui morală, și în osărdia de a-și inaugura scandalos parașutarea sa de fluturaș bătut de toate vânturile în viața politică a exilului. Aci, în acest capitol foarte "special", dl Ionițoiu a îmbrățișat opinia procurorilor culturali și politici din RSR dublați de alții, tot atât de ingeni-oși, din lumea liberă, chiar dacă scopurile sunt diferite. Astfel, întreaga sa filipică, destul de însălată, capotează în ridicol și impos-tură. Impostura — cum am mai spus-o — pare a fi adevărată sa vocație. Tot prin importură s'a declarat și "secretar general" al Partidului Național Țărănesc, parașutat de un fel de comitet constituit ad hoc intru lansarea castei de veleitari ai zurbagiilor politici de mâine. Câtă naivitate! Pentru că așa cum se prezintă dl Ionițoiu, simpla sa prezență în mijlocul unei formații politice, ar vida această formație de parteneri. Țăranul român și orașanul român, trecut prin atâtea experiențe tragice, va avea nevoie mâine de personalități politice majore, cu un serios bagaj politic, având problemele clarificate la nivelul marilor personalități politice din lumea civilizată cu care va trebui să concurem pe scena internațională după eliberarea țării. Ori, cum apare dl Ionițoiu în autopoortretul dichisit în dosarul său? Apare ca un biet tânțar, bătăind agresiv pe la urechile coloșilor. Dl Ionițoiu nu este singurul deținuț politic care a auzit de echipa Ică Țănaș și ecul ei — chiar dacă datorită împrejurărilor n'a putut realiza ceea ce și-a propus — a determinat o recrudescență a spiritului național și de rezistență anticomunistă. Ca să afirmi cu titlul de "secretar general" al unui partid că membrii echipei Ică Țănaș au mers la moarte "sigură" fie manevrați, fie pentru 5.000 dolari pe care i-ar fi în casat

(de unde-o fi aflat asta dl Ionițoiu?), denotă prostie. Dl Ionițoiu, merge însă mai departe cu prezumițiile (?) sale: căzând în "misticism legionar", se jeluiește foarte că celor executați nu li se aprinde "din când în când" câte-o luminare. Cum de știe dl Ionițoiu unde le sunt mormintele și ce se petrece în jurul lor, este de mirare. Ca un om mare vrea să ne lase impresia că le știe pe toate.

Este tipic mentalității sale începutul capitolului său "Parașutiști"; pe care-l cităm integral, pentru că-i oglindește și morala și caratele. Iată-l:

"Era necesar — zice dl Ionițoiu — să se vină în ajutorul celor din munți, era necesar să fie ajutat poporul român în lupta de eliberare de sub cisma rusească. Dar nu trebuiau trimise oameni la moarte sigură!" Vă vine să credeți? Deschideți cartea la pagina 333, capitolul citat, rândul 4. Recitiți textul! Să luptă să-ți ajuti poporul în lupta de eliberare "de sub cisma rusească, dar nu așa să mori de tot! Prea ar fi din cale-afară! Ce vrea să spună dl Ionițoiu cu acest panseu? O spune chiar: "...în ajutorul celor din munți", care luptau "pentru eliberarea de sub cisma rusească", trebuia procedat bătând pe la ferestrele politice... "să arătam aceluia ce făcuseră greșeala a lăsa 120 milioane de oameni (dl Ionițoiu devine patetic de internaționalist prin această referință!), sub o cruntă tiranie, că situația era disperată..." etc. etc. Deci așa vede dl Ionițoiu necesitatea de "a se veni în ajutorul celor din munți". O vede făcând serenade cancelariilor care ne conduseseră la această tragedie. Așa o vede și așa o crede vajnicul luptător Ionițoiu, cum se descrie dsa în această "memorabilă" carte. Așa o vede și o crede așa zisul "secretar general al Partidului Național Țărănesc". Dovada peremptorie că așa o vede și, ceeace este și mai grav, o crede, nu numai bietul Ionițoiu, dar o credeau chiar oamenii politici ai partidelor "istorice", care și ziceau "de guvernământ" dintre cele două războaie, o constituie tragedia pe care o trăim și din care dl Ionițoiu nu vede altă ieșire decât repetând gafele din trecut. Așa se și explică prezența naivă a țăranștilor la rușinoasele comisii de armistițiu, de la Moscova și de pace dela Paris, și tot așa se explică și prezen-

ta într'un guvern comunist a unor membrii marcanți ai partidului țărănesc. Să-i numim: Iată câțiva: Mihai Ghelmegeanu, Mihai Roșianu, Octav Livezeanu, Mihai Ralea, etc. Este sau nu este adevărat, dle Ionițoiu? Sau aceștia au fost în "cuiburi conspirative legionare"? Parcă-ți stă pe buze să afirmi și această ticăloșie.

Ceeace transpare cu elocvență în "logica" dlui Ionițoiu, este confuzia de planuri, ca să nu zic mentală (ceace de fapt este tot una). În 1951, când a fost parașutată echipa Golea-Samoilă, nu trecuseră decât câțiva anișori de sedimentare a condițiilor politice ale celor "trei mari" care ne aduseseră prăpădul și care erau victorioși flagelului. Deci în "logica" și efuziunile sentimentalo-politice ale dlui Ionițoiu, tocmai dela cei ce ne-au adus în sapă de lemn trebuia să cerem ajutorul să ne mântuiască de cisma satrapului ajuns și instalat prin convenții sacre în mijlocul Europei (vezi Teheran, Yalta, Potsdam), tocmai de la ei care au fost partenerii satrapului și care acum, secătuiți economic și desagregați politic, voiau pace cu orice preț, pe spatele țărilor din răsăritul Europei. Pe unde i-o fi răticind mintea dlui Ionițoiu? În penumbra culiselor din Freiburg, sau în drojdia răsuflată a parvenitului? De ce n'a făcut-o atunci dl Ionițoiu? De ce n'au făcut-o "partidele istorice" și i-au lăsat pe partizani "sub cisma rusească" în perspectiva aleatorie a unui desnodământ diplomatic? Au încercat-o legionarii prin echipa Ică Tânase și au reușit să deschidă o poartă, nu cu suspinuri și temeneli, ci temerar, printr'o acțiune, a cărei responsabilitate și-o asuma cu orice risc. De aici, de la această acțiune începe paraponul dlui Ionițoiu, care neavând o altă alternativă, începe să aiureze.

Dl Ionițoiu nu s'a angajat, prin umare, într'o luptă pe viață și pe moarte (sigur!) în lupta anticomunistă, ci diplomatic și unsuros, să-și păstreze neatinsă pielea, ca să-și coloreze paginile memoriilor, sale cu acțiibilduri lirico-fantastice, arborându-și "considerațiile politice" la nivelul lui Tândărică.

De aceea, să ne ierte dl Ovidiu Vuia că suntem surprinși de carte blanch pe care i-o dă cu autoritatea sa în Postfață. Această Postfață ne amintește de statuia pe care Victor Eftimiu și-a ridicat-o în parcul imobilului său, nefiind pe

deplin convins de recunoștința posterității.

Bietul Ionițoiu! Cât de fragile îi sunt părghiile morale, și cât de sdrențaros este pe dinăuntru, adică în ceeace vrea să pară sublim.

♦ ♦ ♦

Serbarea zilei de 10 Mai la Paris. În sala de festivități a parohiei unite din Paris a avut loc serbarea lui "10 Mai" sub egida Comunității Române din Franța și a celor două biserici române, cea ortodoxă și cea unită. Au participat români și francezi din Franța și Germania.

Comemorarea a fost deschisă de dl Adrian Chintescu, președintele Comunității Române, care în cuvinte călduroase a prezentat pe dl ing. Grigore Filiti, invitat să vorbească despre importanța zilei istorice sârăbătorite. Dl Grigore Filiti, printr'o savantă trecere în revistă a antecedențelor istorice, a pus în relief importanța momentului unirii celor două principate pentru viitorul României.

Cu competență conferențiarul a arătat că idealul unirii salășlăua de sute de ani în sufletul Românilor, așteptând momentul prielnic pentru a izbucni victorios. În continuare a explicat diferitele încercări care au eșuat din cauze politice și circumstanțe nefavorabile, dar care n'au reușit să distrugă voința unanimă a neamului de a se vedea într'o zi integrit. A demonstrat după aceea că pe la mijlocul secolului al 19-lea condițiile deveniseră promițătoare. Națiunile Europei începuseră să frământă ideea deșteptării naționale. Marile imperii austriac și turc pierduseră din vigoarea trecutului. Căstigarea unei independențe sau, în cazul Românilor, realizarea unei uniri, depindea de anumite împrejurări politice favorabile. Aceste prilejuri s'au prezentat și dirigitorii români ai epocii au știut să profite de ele, realizând visul unirii.

Punând după aceea în paralel situația de atunci și cea de astăzi, dl Filiti accentuează câteva realități care contrastează azi cu patriotismul de acum peste o sută de ani. Condamna lipsa de prevedere a conducătorilor politici din timpul războiului recent, condamna trădarea de la 23 August 1944, scoate în relief comportamentul fals patriotic al partidelor istorice și se ridică împotriva imperialismului rusesc.

Cele două situații sunt însă asemănătoare prin faptul că acum, ca

și atunci, e vorba de o situație dramatică a întregului neam, de o reintregire a ținuturilor românești desprinse din trunchiul țării, de o luptă pe care cu toții suntem obligați să o ducem.

Dl Grigore Filiti termină printr'un mesaj de speranță și de îndemn la unire între noi, pentru a se putea ajunge la marea unire a neamului. După aceea dl Adrian Chintescu, mulțumind conferențiarului, exprimă cuvântul său de încheiere printr'un omagiu adus celor ce s'au sacrificat pentru unirea națiunii române.

Asistența în picioare a cântat "Pe-al nostru steag" și "Deșteaptă-te Române".

Correspondent

♦ ♦ ♦

Primim din partea dlui G.N. Oliver, abonat al revistei noastre, o scrisoare din care reproducem textul de mai jos, și copia unei broșuri scrisă de un american în 1917 despre problema Transilvaniei. Broșura o vom multiplica și o vom pune la îndemâna românilor cu scopul de a înțelege evoluția evenimentelor de-alungul timpului pe această temă.

Prețul va fi de 3 dolari broșura, la care se adaugă 1 dolar expediția.

România trece acum printr'una dintre cele mai grele perioade din lunga ei istorie, în ciuda faptului că cea mai mare parte a poporului român se află acum în interiorul granițelor unui stat unitar românesc. Trebuie arătat pe toate căile că cel mai persecutat popor din România este la ora actuală poporul român, nicidecum poporul maghiar. Românii sunt principala "minoritate" cumplit exploatăată în actuala Românie, nu maghiarii. Statul comunist român persecută și promovează *in mod egal* pe toți locuitorii țării, indiferent de naționalitate. Ungurii din România se bucură, dacă pot să mă exprim astfel, de toate drepturile și obligațiile de care se bucură și românii; ei nu sunt supuși în plus și la o exploatare națională. Iredentismul acestia nu fac decât să profite ca niște corbi de dezastruoasă situație economică prin care trece țara, pentru a redeschide o problemă terminată în 1918 odată pentru totdeauna. Să nu uităm că Românii din Ungaria nu au încă școli și facultăți în limba română, în timp ce Ungurii din

România au și au avut întotdeauna școli, facultăți, biserici, periodice, teatre, etc. etc. în limba maghiară. Chiar dacă, cu scopul propagandistic de a crea impresia falsă că Ungaria este cea minunată țară de tip Occidental în care toate popoarele au aceleași drepturi, (guvernul maghiar se grăbește acum să acorde niște drepturi minorității românești din Ungaria), putem spune totuși că sunt cu 60 de ani în întârziere. Ungurii din România s'au bucurat întotdeauna de drepturile pe care guvernul maghiar vrea să le acorde acum în pripă minorității românești de la ei. Noua izbucnire de ură maghiară antirromânească nu face decât să adauge insulte și jigniri la fosta exploatare sălbatecă și crunta desnaționalizare la care a supus în trecut guvernarea maghiară poporul român *băstinaș și majoritar* din Transilvania. Acest adevăr trebuie răspândit pe toate căile: actuala stihie comunistă îi distruge deopotrivă pe români, unguri, germani și toți ceilalți din România, în mod egal, drept și proporțional, indiferent de rasă, religie, naționalitate etc. Acei unguri care acceptă să fie satrapi în guvern sunt promovați și sunt oprimatori *egali* cu românii, (vezi Janos Fazekas și mulți alții). Cei care nu acceptă, sunt desigur oprimiți, *la fel ca Românii*, fără să se adauge exploatarea națională la cea comunistă.

Un lucru trebuie menționat în orice fel de dispută cu iredentismul maghiar. Ei zic că Românii au colonizat Transilvania după venirea lor. Greșeala aceasta îi lasă desigur corigenți la istorie, dar ei n'ar fi nici primii, nici ultimii corigenți care răstălmăcesc istoria. Mișcări de români în, către și dinspre Transilvania au existat în tot timpul istoriei după ce poporul român s'a format din amestecul de dați și romani de după cucerirea lui Traian. Formarea poporului român a avut loc chiar acolo în Transilvania, tot așa cum a avut loc și în alte teritorii ale spațiului mioritic. În general însă, românii din Transilvania au preferat să fugă din Transilvania către alte zone românești, mai degrabă decât să înfrunte acolo la fața locului cruzimea, disprețul și barbaria ungurească. De aceea trebuie arătat că dacă anul 1917 consemnează miracolul că populația românească din Transilvania era încă majoritatea copleșitoare a totalului populației, aceas-

tă majoritate a fost, de-a lungul secolelor mult *împuținată* față de cât era de mare și de omogenă la venirea Ungurilor. Împuținarea Românilor s'a făcut prin maghiarizare forțată și nu rareori prin măceluri, precum și, așa cum am arătat mai sus, prin fuga multor români din fața urgiei ungurești. Este deci și neadevărat și nelogic să presupunem că alți români, din alte zone ale spațiului mioritic s'ar fi dus în Transilvania ca să fie batjocoriți, umiliți, maghiarizați, lipsiți de drepturi și chiar suprimați fizic uneori.

♦ ♦ ♦

Editura Dacia din Madrid a tipărit în 1983 manuscrisul unui mare povestitor al timpurilor: *Nicolae Totu*. Cartea este intitulată *Capitanul Andrei, Roman istoric*, și poartă ca subtitlu o explicație: "Scriș în închisoarea Râmnicul Sărat, în anul 1939". Parvenind-ne cartea prea târziu, n'am avut timp s'o citim, dar atât numele lui

Nicolae Totu cât și împrejurările în care a fost scrisă suplinesc orice comentariu. Cităm totuși câteva rânduri din prefața dlui Nicolae Roșca, intitulată *Odișea unui manuscris*:

"'Capitanul Andrei' este o frescă istorică a vremii lui Vasile Vodă Lupu". Mai departe: "Nicolae Totu nu a scris acest roman din memorie, sau din ceeace învățase la școală, ci și-a procurat materialul documentar necesar la întocmirea operei sale. Cum singurele cărți îngăduite în închisoare erau cele de istorie, el s'a folosit de acest prilej ca să-și îmbogățească cunoștințele referitoare la epoca pe care o zugrăvește. Cu o sânguință și tenacitate care ne uimesc, în mediul întunecat în care trăia, găsindu-se în puterea dușmanilor săi, cu zilele numărâte, a strâns cu grije toate informațiile de care avea nevoie pentru a asimila viața Moldovei sub acest domnitor. Cititorii își vor da seama că nu s'a mulțumit cu o cunoaștere superficială a epocii, ci că povestirea lui se desfășoară în ritmul vieții de atunci, cu coloritul și turburările ei, încât participăm nu numai la peripețiile eroilor, ci și la palpatăile unei lumi apuse. Întâmplarea a făcut ca Totu să-și termine romanul numai cu câteva zile înainte de înpușcarea sa, în orgia de sânge a Regelui Carol II."

Din Hamilton-Canada, ne vin câteva știri care ne uluesc. Așa zisa "Jewish defense league", și-a reluat vechile provocări, afișând prin placarde scandaloase sau prin gazete "de specialitate", tot felul de acuzații fără nici un fel de temei faptic sau juridic, numai în dorința de a-și legitima existența. Ca și în cazul Episcopului Trifa, căruia juridic nu i s'a făcut nicio dată vreo acțiune de omucidere (cu toate că zarva presei angajate a fost imensă), de această dată această "ligă", care crede că își poate permite orice, s'a năpustit din senin asupra dlui Laurian Tălaru printr'o manifestație în fața locuitorilor dsale, acuzându-l că a

ucis alte... "mii de evrei". Tot așa amplificând cifrele, în curând numărul evreilor uciși de persoanele particulare sau de "naziști", "fasciști", "legionari", etc. etc. va fi cu câteva miliarde mai mare decât totalul populației globului. Opinăm pentru o punere la punct a acestor acte ireponsabile, și trădarea colportorilor interesați propagandistic în fața justiției pentru a-și dovedi aserțiunile. În istoria tuturor popoarelor, ca și a celui evreesc, totul a avut o limită. Depășind această limită, istoria înregistrează consecințe... Din câte se știe, poporul evreesc n'a făcut excepție. Ca atare, nu recomandăm evreilor sinuciderea, dar nici popoarelor creștine resemnarea cu orice preț.

♦ ♦ ♦

Washington. Enorma putere a presei americane este din ce în ce mai discutată în debateri publice. Numeroși lectori reproșează presei care crează atmosfera opiniei publice critice aduse țării. Procesul dintre generalul Westmoreland și Canalul SBC este o dovadă. Televiziunea acuză pe general că a făcut tot ce a putut să înșele publicul american în ceeace privește războiul din Vietnam.

♦ ♦ ♦

Roma. Președintele Craxi și Cardinalul Casaroli au ajuns, după șapte ani de negocieri, să semneze un nou concordat care nu mai consideră catolicismul ca o veritabilă religie de stat și care revelează statutul fiscal al bunurilor ecclesiastice. Învățământul religios încetează să mai fie obligatoriu.

♦ ♦ ♦

Luanda. Regimul marxist din Angola și SWAPO (mișcarea teroristă care afirmă că vrea să "elibereze" Namibia, susținută oficial de sovietici), și-au manifestat satisfacția pentru poziția Franței, care a hotărât să nu mai participe la "reunite grupului de contact", care din 1977 încearcă să găsească o formulă acceptabilă pentru independența Namibiei. Sud-Africanii au pus o singură condiție pentru retragerea lor din Namibia: plecarea celor 35.000 soldați cubanezi.

Franța a furnizat guvernului marxist din Angola 30 elicoptere, vândute oficial "pentru scopuri civile".

Berna. Marea Lojă elvețiană Alpina, care-și avea sediul la Berna, l-a transferat recent la Lausanne, rue Petit Beaulieu, unde va apare de aici înaintea revistei lunare Alpina. Grijuile să ascundă imaginea pe care majoritatea elvețienilor o au despre francmasonerie, Marea Lojă elvețiană a făcut să apară la inițiativa Lojei Brenno Bertoni din Lugano o lucrare de propagandă contra naționalistilor elvețieni și a colonelului Arthur Fonjalaz, care a organizat acum 50 de ani un referendum contra societăților secrete.

Washington. Statele Unite au hotărât să restabilească relațiile diplomatice cu Vaticanul, întrerupte oficial din 1867. Casa Albă se pare că a avut în considerație rolul din ce în ce mai mare pe care-l joacă astăzi catolicii în viața U.S.A. Aproape o jumătate din numărul ofițerilor americani sunt catolici. Nemulțumirile din rândurile protestanților și celor evreiești sunt destul de pronunțate.

Milano. Arestarea unui terorist italian a permis poliției să captureze 8 militanți de stânga, bănuți că aparțin ramurei "Comuniștii organizați pentru eliberarea proletariatului", ai organizației Prima Linea. În afară de importante depozite de arme și bani, au fost confiscate documente dovedind legăturile strânse între teroriștii italieni, gruparea franceză Action directe și fracțiunea armatelor revoluționare libaneze.

După cum scrie ziarul Sunday Times, teroriștii italieni au deschis "birouri de recrutare" la Londra și la Roma. Responsabilul va fi ayatollahul Hodi Khosran-Shabi, ambasador la Vatican și recrutații vor fi în marea lor majoritate pakistanezi, tunisieni și turci, care vor fi trimiși în tabere de antrenament iraniene pentru pregătirea psihologică de "oameni sinucigași". Responsabilul general va fi ayatollahul Fazallah Mahalati.

Taipei. Un pilot în vârstă de 28 ani, originar din China populară, s'a refugiat în Republica China (Formosa), unde a reușit să aterizeze cu un Mig 17, pe care-l pilota. Este al șaptelea pilot al Forțelor aeriene comuniste care a ales libertatea din 1961, și al treilea în ultimele 13 luni. Este de notat că guvernul din Taowan oferă fiecărui pilot care reușește să livreze astfel un Mig 17 în stare de funcționare, o recompensă de 3.000 taeli de aur, adică în jur de un milion și jumătate de dolari.

Teheran. În afară de cele două stații de ascultare, una în Belucistan, cealaltă în Golful Persic, URSS intervine direct în țara Ayatollahului. Specialiștii KGB-ului sunt adevărații patroni ai poliției secrete (Savana). Cei 20.000 experți ai țării din Est încadrează foarte oficial "gardenii revoluției" cu scopul măturării de a înlocui ultimele cadre ale armatei iraniene considerate prea naționaliste.

În Franța a fost creat un "Comitet pentru Europa franceză", cu scopul de a se constitui o veritabilă federație europeană, sub egida franceză, în momentul în care partidele tradiționale vor să orienteze continentul european către un sistem confederal. Obiectivul principal este să reechilibreze Europa în fața presiunii sovietice. Președintele Comitetului cere ca să fie impusă limba franceză ca limbă oficială în Europa și Legiunea străină să fie crezul unei armate europene. În același timp, să fie creată o diplomatie integrată europeană sub conducere franceză.

În editura Carpații din Madrid a apărut (Colecția "Documente", Nr. 10), broșura intitulată "Mareșalul

Antonescu și Mișcarea Legionară", cuprinzând răspunsurile date dlui Pantazi de câțiva gazetari și amintirile unor oameni care au trăit în acea epocă. Articolele se referă la un articol al dlui Pantazi apărut în Stindardul dlui Emilian. Dl Pantazi relua, sub pretextul discutării ultimei cărți a dlui Horia Sima, "Era libertății", o serie de acuzații împotriva Mișcării Legionare și în special a dlui Horia Sima, în totală concordanță cu mijloacele de propagandă comuniste dela București. Ceeace a fost mai grav pentru fostul Frate de cruce Ion Pantazi a fost faptul că a inventat acte pe care nici evreimea, nici comuniștii nu cutezaseră să le profereze direct. Au avut nevoie de fiul unui general demn, prin care să răspândească imprecățiile.

Broșura poate fi comandată la revista "Carpații", Calle Conde de Penalver, 82, 4, D. Madrid 6.

Sandu Tudor. Imnul la Rugul aprins al Maicii Domnului, ACATIST. Acatistul a apărut la Madrid într-o broșură în colecția "Cetățuia" în anul 1983. Acatistul a fost scris de Sandu Tudor la Mănăstirea Antim în anul 1947. Este o perlă de stil și limbă românească, dar și o flacăra vie, un Rug aprins al unei credințe totale.

Evoluția spirituală a acestuia intelectual de rasă a fost uluitoare. Traversând câteva experiențe și "zone" mai omenești, prezent în lirica dintre cele două războaie pe primele trepte ale genului, manifestându-se în special prin revista "Floarea de Foc" pe care o conducea, a fost unul din animatorii ASCR-ului (Asociația Studenților Creștini Români), apoi unul dintre cei mai avizați ziaristi ai timpului. Pilot, polemist, (director al ziarului Credința), organizator, poet, cu o frumoasă cultură enciclopedică, Sandu Tudor n'a fost în niciunul din aceste sectoare la periferie, ci în centrul problemelor și manifestărilor. Dintre cei ce l-au cunoscut atunci, nimeni n'ar fi putut crede că Sandu Tudor ascundea virtuți atât de profunde în intimitatea lui care să-l poată duce la trăirea schimnicului de mai târziu. A murit la Aiud (după o operație greșită), fără nici o îngrijire medicală, dar și fără nici un protest, iar rămășițele pământești i-au fost înhumate într-o groapă a cimiteriului acestui oraș al jertfelor câtorva generații.

Tot în prestigioasă editură Carpații dela Madrid, de sub bagheta dlui Traian Popescu, a apărut o broșură, "Basarabia românească. Comemorarea a 65 ani dela realipire. 27 Martie 1918 - 27 Martie 1983". În această broșură sunt prezentate manifestările Cercului Cultural INDEPENDENȚA din Köln, Germania Federală, animat, după cum se știe, de Dr. Alexandru Șuga, și cuprinde atât explicația importanței comemorării, cât și cuvântările dlor Radu Budișteanu, Günther Krauss, Dionisie Boboc, Dr. Filip Păunescu, Traian Popescu, preot Mircea Domitriu, Ion Halmaghi, Dr. Harold Makk, Ion Rotaru, etc.

În judicioasa dsale cuvântare, dl Radu Budișteanu, fost ministru, răspunde pretențiilor rusești. Cităm câteva argumente prin care răspunde tezelor URSS-ului:

1. "Drepturile istorice legitimează existența unei națiuni. Drepturile istorice intrate în conștiința unui neam, devin *instinctul istoric*. Numai așa poate fi înțeleasă Patria și "Moșia" pentru descendentul național.

2. Criteriul statistic este confirmarea pe teren a principiului național. Deasemenea, conform tratatelor de pace din 1919-1920, constatarea minorităților de rasă, limbă și religie. Violenta fizică aplicată acestor colectivități constituie Crimă de genocid. Adaog: Violenta politică, de anexarea teritoriului altui Stat constituie ceea ce aș denumi: crimă de antisuveranitate.

3. În 1940 România era incertă. Eram în guvern și știu că, pe de o parte Rușii ocupaseră ostroavele din regiunea Tulcea; iar pe de alta, frontiera maghiară era încălcată. Să nu pierdem din vedere Pactul dela Moscova din August 1939.

A vorbi de reocuparea Basarabiei de către URSS este a voi să ignorezi, împotriva legilor umanității, exodul populației autohtone din Basarabia în Vechiul Regat. Văd și acum pe preoții basarabeni strănăi în jurul meu la Ministerul Cultelor, plângându-și soarta lor și a țării. Ateii nu pot înțelege.

4. Propunerea organizării unui plebiscit în Basarabia, după anexarea ei de Ruși în 1940. Plebiscitul a avut loc în 1918, nu odată ci de mai multe ori.

a. Prima dată când Basarabia s'a desprins de Imperiul rus, declarându-se independentă.

b. A doua oară, când a votat alipirea la România.

c. La date succesive, când și-a trimis reprezentanții ei autentici cu prilejul alegerilor legislative, nu la Moscova, Kiev, Odessa, Leningrad sau să-i rețină ca un protest la Chișinău, ci la București, unde au încercat să alcătuiască un Parlament paralel cu cel oficial al Statului român așa cum, pentru alte provincii unite, o presă înstrăinată agita ideea. Ideea diviziunii, aceeași atunci și acolo, aceeași acum și aci.

5. Tratatul de Pace din 1946 nu este tratatul de pace al Statului Român, ci al Moscovoșilor din București, direct emanându-l de la Yalta.

6. România din 1881 a preluat toate drepturile și obligațiile Imperiului Turcesc în ceea ce privește, conform principiului dreptului internațional, pe care se rezază cultura și civilizația societății contemporane.

Aceasta este refutarea tezelor relativ la Basarabia."

La București a încetat din viață în luna Aprilie 1984, Mary Polihroniade, fosta soție a lui Mihail Polihroniade, recăsătorită cu av. Const. Lăzărescu.

Era o femeie de o vastă cultură și cea mai bună traducătoare de limba engleză. A devenit foarte cunoscută în special după apariția traducerii romanului în care este prezentată marea frescă a timpurilor războiului de Secesiune, "Pe aripile vântului", a romancierei Margaret Mitchell. Avea o capacitate excepțională de muncă și o pondere remarcabilă a actelor sale. Tot timpul și-l petrecea traducând, citind și predând limba engleză tinerilor. Este foarte cunoscută în țară prin metoda sa de predare. Dumnezeu s'o odihnească.

Köln. Unirea Basarabiei. În seara zilei de 24 Martie 1984 a avut loc la Köln comemorarea a 66 ani dela Unirea Basarabiei cu România. Mai mult de 120 de români și de germani au participat la această comemorare. Dl Paul Nicolai a salutat oaspeții și a dat cuvântul dlor George Demetrescu, care a vorbit din partea Comunității Românilor din Spania, Filon Verca din partea Comunității Ro-

mânilor din Franța, Corneliu Vișan în numele minerilor dela Lupeni, Dl Dr. Alexandru Șuga a vorbit despre "Basarabia și dreptul internațional". Dl Prof. Sava Gârleanu (Suedia) a relatat despre "Materiale scandinave privind Basarabia" și dl Dr. Radu Budișteanu, fost ministru la Departamentul Cultelor și Artelor a vorbit despre "Basarabia în optica unor personalități". Dl Dr. Victor Mălcoci a citit o listă cu numele unor români închiși în lagărele și închisorile sovietice fiindcă au făcut rezistență națională în Basarabia. Dna Eugenia Dumitrescu a propus o moțiune care a fost aprobată în unanimitate de participanți. Pentru aceia care au căzut întru apărarea frontierelor s'a păstrat un moment de reculegere. La sfârșit s'a înțonat "Pe-al nostru steag e scris unire".

Duminică 25 Martie, Sf. Sa Preotul Mircea Domitriu a celebrat Sf. Liturghie și a pomenit pe toți martirii neamului.

Într'un restaurant din localitate s'a luat masa și au fost expuse cărți apărute în exil, printre care și lucrarea lui Gabriel Bălănescu "Din împărăția morții".

Moralul armatei roșii. Într-o lucrare apărută sub numele lui Andrew Cöburn și intitulată "Amenințarea" se susține următoarele: - Un sfert din soldații sovietici n'au dreptul să poarte o armă de foc fiindcă ar exista pericolul de a se revolta;

- Beția printre soldații sovietici este așa de răspândită încât personalul din cadrul aviației bea spiritul care se întrebuințează la sistemul de frâne și la sistemul electronic;

- În vara anului 1980, cu ocazia mobilizării unor contingente din cauza situației din Polonia, s'au produs demonstrații în masă între rezerviștii chemați sub armă;

- Fiecare al treilea avion sovietic nu este capabil să zboare.

Abonamentele pentru

CURIERUL

USA și Canada: \$ 15 USA.
Europa și America latină \$ 20.,
Australia, Asia și Extremul Orient: \$ 22.- USA.

Acțiune de solidarizare cu președintele Reagan. Postul de radio cubanez din Miami *Cadena Azul*, a inițiat în sudul Floridei o acțiune de solidarizare cu președintele Reagan. În cadrul acestei acțiuni, și în termen scurt s'au strâns pentru fondul electoral al Republicanilor 250.000 dolari și 106.000 scrisori de solidarizare, care au fost predate la Casa Albă printr-o delegație specială.

Comunitatea Românilor din Sudul Floridei a trimis și ea o scrisoare de solidarizare președintelui Reagan cu următorul conținut:

Domnule Președinte,
În 1936, când a izbucnit războiul civil în Spania, câțiva din fruntașii mișcării naționaliste creștine din România în frunte cu Ion I. Moța, au luat hotărârea să plece pe frontul spaniol pentru a lupta împotriva comunistilor. Prietenilor săi politici Moța a motivat plecarea lor pe front cu fraza:

"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se clătina așezarea creștină a lumii. Puteam noi să stăm nepăsători?"

Parinților, în scrisoarea testamentară lăsată, le spunea:

"Eu așa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Hristos și am mers bucuros la moarte pentru el."

În testamentul său politic spune: "Să nu lăsăm urmașii noștri să piardă binefacerile suferinței ale Nașterii Mântuitorului. Să nu lăsăm o țară fără biserici, fără icoane, fără ocrotirea mâinii lui Dumnezeu. Să nu lăsăm urmașilor noștri o viață în care vor fi pierdut pe Hristos."

"Iar pentru asta să nu fugim din fața jertfei pentru apărarea Crucii."

Războiul civil din Spania s'a lăsat și a cuprins întreg pământul prin invaziile și actele de teroare ale bandelor comuniste. Se pregătește ultima lovitură împotriva așezării creștine a lumii. Dacă cade America, totul este pierdut.

Cuvintele lui Moța către camarazii săi pot fi adresate tuturor creștinilor acestei lumi ca privindu-i direct:

"Să nu lăsăm urmașilor noștri o lume fără biserici, fără icoane, fără ocrotirea mâinii lui Dumnezeu, iar pentru asta să nu fugim din fața jertfei pentru apărarea Crucii."

Dumneavoastră, Domnule Președinte, apărați această Cruce în America Centrală, în Statele Unite

și prin politica Dvs apărați întreaga așezare creștină a lumii.

Noi, urmașii celor căzuți în Spania pentru apărarea Crucii lui Hristos, ne declarăm solidari cu Dvs. și vă sprijinim în politica Dvs anti-comunistă din toate puterile noastre.

Dumnezeu să vă ajute!

Cu devotament,

Traian Golea și Nicolae Chirani

◆ ◆ ◆
În seara zilei de 2 Decembrie 1983, Academia "Societatea filantropică internațională" (UNICEFF) și "Uniunea internațională a cavalerilor creștini", prin Principele Henry Paleologul, a înmănat doctorului român Cornel Petrassevich decorația Ordinului Sf. Gheorghe în grad de Mare Ofițer. Ceremonia a continuat cu o masă la care au participat peste 500 persoane, după cum înregistrează presa. Dr. Cornel Petrassevich nu a aparținut niciunui grup cu caracter politic. În profesia sa, ca și în viața obișnuită, nu a făcut deosebire de clasă socială sau apartenență politică în acordarea asistenței medicale sau a prieteniei sale. În închisoare drul Petrassevich a fost consecvent conduitei sale morale, preferând muncile grele și primejdioase decât să facă concesii care ar fi putut știrbi valoarea principiilor morale și spirituale în care se simțea angajat fără rezerve.

În USA a fost medic federal al guvernului Statelor Unite, funcționând ca medic clinician, apoi, în ultimii cinci ani, la Oficiul de cercetări științifice, unde a predat cursurile lui de specialitate: Obstetrică, Ginecologie și Genetică. A mai predat la diferite "Training Center" pentru studenții civili și militari ai guvernului USA în Oklahoma, South Dakota, Alaska, Florida și Tucson-Arizona. Principala activitate a drului Petrassevich este continuarea lucrării sale de Fiziologie umană și Genetică, materii pe care le-a predat.

Dorința mare a vieții lui este să își revadă țara liberă, să se poată închina la biserica lui Unită, așa cum au făcut-o strămoșii lui. Cum noi toți aparținem genului universal uman, tot așa aparținem și națiunii din care ne-am născut, care ne-a ocrotit și dăruit elementele și atmosfera necesară să ne afirmăm ca oameni. Nu trebuie uitat — afirmă drul Petrassevich — țara și neamul căruia aparții.

Fenomenul Gary Hart. Una din particularitățile semnificative ale sistemului electoral american este posibilitatea acordată alegătorilor de a desemna prin votul lor nu numai pe cel care va deține funcția de cap al statului în viitorii 4 ani, ci și de a alege omul politic care va candida în numele partidului respectiv la funcția de președinte. Desemnarea candidatului republican și a celui democrat are loc la congresele naționale ale celor două partide, în cursul verii. Cea mai mare parte a delegațiilor la aceste congrese sunt aleși prin vot direct de membrii partidului respectiv, în așa zise alegeri preliminare, în care se prezintă defecții solicitanți ai candidaturii.

Deși în America oricine are posibilitatea de a anunța angajarea sa în cursa prezidențială, o șansă reală o au numai cei care dispun de fondurile necesare pentru a se face cunoscuți cercurilor largi ale alegătorilor și se bucură de sprijinul cadrelor de partid, exercitând o influență decisivă în fiecare din statele federale. În cazul partidului democrat, solicitantul cu cele mai mari șanse de a fi desemnat candidat al partidului la președinția Statelor Unite la alegerile de la 6 Noiembrie, era până acum căteva săptămâni, Fritz Mondale, fostul vicepreședinte al Americii în timpul administrației Carter.

După recente alegeri preliminare, Fritz Mondale a recunoscut că până la congresul național al partidului democrat se va desfășura un maraton între el însuși și rivalul său Gary Hart, unul din cei doi senatori care reprezintă statul Colorado în Senatul de la Washington. Este un om despre care în afara orașului Denver, teatrul unui serial menit să concureze Dallasul în ce privește decăderea morală a oamenilor de afaceri americani, nimeni nu auzise practic nimic. Angajarea lui Gary Hart în cursa prezidențială este de altfel un fenomen posibil doar în America.

Criticii sistemului american depâng în mod obișnuit faptul că succesul unui om politic american depinde într-o mare măsură de campania de publicitate organizată în favoarea sa, care nu se deosebete în esență de reclama făcută unui produs care urmează să fie plasat pe piață. În preliminarile prezidențiale de anul acesta un strateg de tipul lui Clausewitz, după cum se remarcă cu o evidentă mulțumire, a avut un cuvânt de spus. Este vorba de tânărul Pa-

trick Caddel, care a studiat culturile relațiilor — public relations — la Harvard și care începând din 1972 și-a pus serviciile ca expert demoscopic la dispoziția unor candidați proeminenți. Unul din cei care a recurs la serviciile sale a fost Jimmy Carter.

Încă de acum doi ani, Patrick Caddel a pornit în căutarea unui învingător în alegerile preliminare democrat din anul 1984. El a elaborat mai întâi condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un candidat cu șanse de succes. Vârsta lui trebuie să fie în jur de 40 de ani și să beneficieze de o experiență de aproximativ 10 ani în parlamentul Statelor Unite. El trebuie să adopte o poziție care să nu poată fi calificată drept de stânga sau de dreapta, să sublinieze că în partid are loc un schimb de generație, noua generație respingând servilitatea obișnuită în partid față de anumite interese. Candidatul ideal trebuie să se pronunțe în favoarea celei mai moderne tehnologii, să mizeze pe creșterea economică și mai ales — și înainte de toate — să proclame necesitatea unor idei noi și a unei conduceri de tip nou.

Primii 3-4 senatori și deputați care corespundeau acestei imagini ideale au respins sugestia lui Patrick Caddel. Aproape disperat acesta s'a adresat la 31 Decembrie 1983 lui Gary Hart, singurul care mai putea fi prezentat alegătorilor sub ambalajul atractiv al imaginei sale. Acum 12 ani, Gary Hart publicase o carte, al cărei titlu era *Right from the start*, în traducere liberă: "În cea mai bună poziție încă de la start", expunând condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un candidat la președinția Statelor Unite. El scrie textual:

"El trebuie să întrunească în persoana sa spiritul de sacrificiu al unui martir, tenacitatea unui maratonist, respirația unui fotbalist, precizia unui chirurg specializat în operații asupra cordului și curajul unui șef de grup de comando de gherilieri."

El va fi apreciat acum în funcție de aceste criterii. În corespondența de la Washington, ziarul vieneț *Die Presse* contură pozițiile adoptate de Gary Hart într-o serie de domenii. El se pronunță pentru elaborarea unui concept privind modernizarea industriei americane în general, și a producției de automobile și industriei siderurgice în special; în caz că va fi ales, va revoca toate înlesnirile fiscale și toate reducerile de cheltuieli bugetare puse în vigoare de preșe-

dintele Reagan; va promova egalitatea între rase și între sexe; preconizează înghețarea imediată a programelor nucleare și se pronunță împotriva construirii de rachete intercontinentale de tipul MX și a bombardierelor de tipul B1 precum și a programului nuclear al președintelui Reagan; și în sfârșit, el este partizanul adâncirii cooperării cu Israelul și se opune acordării unui ajutor necondiționat Salvadorului.

Descriind campania electorală în curs în Statele Unite, corespondentul cotidianului *Süddeutsche Zeitung* din München reliefa următoarele:

"Lupta electorală pentru președinția Statelor Unite pare să fie inițial un fel de duel între cei doi rivali foarte inegali, dar cel puțin bine cunoscuți amândoi. În ce privește rezultatul duelului între republicanul Reagan și democratul Mondale, doar puțini Americani cu simțul realismului se mai îndoiu că acesta se va termina în favoarea președintelui în funcție. Seria de succese, neprevăzute de nimeni, obținute de până acum necunoscutul democrat Gary Hart face ca rezultatul luptei americane să devină din nou destul de incert. Prezintă interes în primul rând modul în care Gary Hart a obținut succesele de până acum. Cometa democratică nu se sprijină pe organizațiile partidului său și nici măcar pe puterile organizațiilor care reprezintă interesele unor categorii ale populației, organizații care constituie pilonii tradiționali ai Partidului democrat. Hart nici nu oferă de altfel un program coerent. El se prezintă drept un om al viitorului și drept omul cu idei noi."

Dintr-o anchetă demoscopică a reieșit că Mondale a câștigat preliminarile în statele federale în care situația economică este deosebit de proastă, iar Gary Hart în cele în care repriza economică — declanșată de altfel de politica economică și financiară a președintelui republican — a făcut progrese vizibile. În ambele categorii de state, la preliminarile, în favoarea lui Mondale au votat alegătorii bătâni și săraci. America rămâne însă imprezvisibilă.

Situația economică a Statelor Unite. Anunțând că va solicita realizarea în funcția de președinte al Statelor Unite pentru o nouă perioadă de patru ani, Ronald Reagan a reliefat în special contrastul între starea economiei naționale la

începutul mandatului său și rezultatele obținute grație conducerii dinamice instaurate de el și cursului său economic. Țara era în Ianuarie 1981 în preajma unei catastrofe economice și el a trebuit să releveze populației că situația n'a fost niciodată atât de gravă de la depresiunea în care a intrat Statele Unite mai întâi și apoi întreaga lume occidentală la sfârșitul anilor '20. De sporit, la instalarea sa în funcție — a adăugat Reagan — sporeau doar prețurile, șomajul, impozitele și birocrația guvernamentală și locală.

Perspectivile de succes ale politicii economice anunțate de Reagan în cursul campaniei electorale de acum patru ani și pusă în practică cu tenacitate în linii mari, au fost contestate în primii ani de președinție nu numai de adversarii săi politici, ci în special de teoreticienii cu renume în domeniul economiei politice, aceștia din urmă cu o mare virulență și siguranță de sine, astfel încât distanțarea de "reagonomics", eticheta pentru cursul economic al lui Reagan, devenise o modă. Între timp, rezultatele de până acum sunt recunoscute și de contestatari. Într'un număr al său ziarul parizian de seară *Le Monde* ilustrează această apreciere. Autorul afirmă textual:

"În decurs de 12 luni, situația utilizării forțelor de muncă s'a modificat profund în Statele Unite. O comparație cu situația din Decembrie 1982 este elocventă: numărul șomerilor a scăzut cu mai mult de 2 milioane și jumătate. Nivelul șomajului, care reprezenta 10,7% din populația activă, a regresat la 8,2 la sută. În cursul ultimei luni a anului trecut, numărul Americanilor fără de lucru a scăzut din nou cu încă 230.000 de persoane în comparație cu luna Noiembrie 1983. Acest rezultat destul de graitor prin el însuși, nu este singurul de care trebuie să ținem seamă. Ceeace atrage însă cea mai mare atenție este faptul că numărul salariaților angajați a trecut în decurs de un an de la 98,98 milioane, la 102,94 milioane. Patru milioane de locuri noi de muncă, acesta este fenomenul care oglindește amploarea redresării conjuncturii economice în Statele Unite."

În continuare, ziarul parizian opinează: "Într-o țară în care populația este preocupată mai puțin decât în altele de considerente ținând de soarta individuală a diferitelor persoane, socotind drept un fapt natural că în concurență unul este învingător iar altul învinsul,

s'a reușit să se demonstreze că ameliorarea utilizării forțelor de muncă este legată în mod esențial de activitatea economică. Realizând o creștere a produsului social brut de aproape 10% în trimestrul al doilea și al treilea al anului 1983, Statele Unite și-au dovedit capacitatea lor formidabilă de redresare. Producția industrială, care scăzuse cu 8 la sută în anul 1982, provocând șomajul cunoscut, a progresat cu 6 la sută în 1983 și creșterea va continua, potrivit prognozei elaborate de experții organizației pentru colaborare și dezvoltare economică, OECD.

În primele două decenii de după război, Statele Unite și restul lumii occidentale au cunoscut o perioadă de creștere și de stabilitate, căreia i s'a dat denumirea de era de aur. Economistul britanic Angus Maddison reliefa că în cursul "erei de aur" a anilor '50 și '60 ritmul creșterii economice în țările capitaliste înainte de această perioadă a reprezentat o aplicare fidelă a principiilor formulate de economistul britanic Keynes în baza studierii marelui crize economice din 1929-1933. Această doctrină părea aptă să asigure o dezvoltare economică permanentă.

Începând din cea de a doua parte a anilor '60, economia americană a suferit o serie de șocuri, după cum constată Leonard Silk într'un articol al unui ziar american redactat la Paris, *International Herald Tribune*, transformând era de aur într'o eră de tinichea. Mai întâi a venit președintele Lyndon B. Johnson cu politica sa de *tunuri si unt*, transformând sloganul lui Göring *tunuri sau unt*. Rezultatul a fost declanșarea inflației în timpul războiului din Vietnam. Într'o fază a economiei caracterizată prin utilizarea aproape totală a forțelor de muncă, sau altfel spus, printr'un șomaj aproape inexistent, rezultând exclusiv din schimbarea locurilor de muncă, președintele Johnson a întârziat – din motive politice – să ia o decizie între cele trei opțiuni posibile: majorarea impozitelor, reducerea programelor concepute de el pentru crearea unei "societăți mărețe" sau reducerea cheltuielilor militare.

La rândul său, președintele Nixon a agravat inflația, procedând concomitent la acordarea de înlesniri fiscale, măbind circulația monetară, introducând controale asupra salariilor și preturilor și, în sfârșit, suspendând convertibilita-

tea dolarului în aur. Din acest moment economia americană a fost scoasă de pe o orbită previzibilă. Recesiunile periodice nu s'au mai desfășurat conform schemelor clasice. Inflația a continuat să crească în timpul recesiunilor iar șomajul în timpul perioadelor de avânt conjunctural.

Toți economiștii și factorii economici americani sunt de acord că odată cu zorii anului 1983, orizontul economiei americane a început să se limpezească. Un an mai târziu o parte din economiști îndrăznesc să exprime speranța că națiunea americană are încă odată șansa de a intra din nou într'o perioadă de creștere economică susținută, asemănătoare celei de la începutul anilor '60. Este de altfel și perspectiva pe care președintele Reagan o anunță cetățenilor în acest an, când se desfășoară o nouă cursă pentru Casa Albă. Unul din exponenții de neclintit este Paul A. Volcker, președinte, sau, cu alte cuvinte, guvernatorul Băncii Federale de Emisiune, arhitectul și realizatorul cursului economic al administrației Reagan. La o reuniune a membrilor Asociației Economice Americane, Volcker a declarat la San Francisco: Statele Unite sunt în măsură să răstoarne experiența anilor '70 și să demonstreze că o economie care părea că se rostogolește la vale, șocurile negative succedându-se într'un ritm rapid, este la fel de în stare să urce și dealul. Eu nu împărtășesc îndoelile și scepticismul și adevăratul cinism profund al unora cu privire la capacitatea noastră de a învăța din experiențele amare și de a trage învățăminte practice pentru viitor."

Volcker a recunoscut cu același prilej că această "viziune fericită", cum a denumit-o el, nu va veni de la sine. Există riscuri noi și fără precedent în istorie, care ar putea compromite eventual progresul. El a menționat în acest context deficitele bugetare enorme, problema datoriilor internaționale, dezechilibrul crescând în balanța comercială și de plăți a Statelor Unite, forțele protecționiste puternice și, în final, – nu însă în ultimul rând – tentația de a reveni la comportamente devenite o obișnuință în anii de inflație. Toți economiștii sunt însă de acord că un recul economic este practic exclus în acest an – decisiv prin alegerile prezidențiale – pentru viitorii patru ani.

Redacția și administrația revistei *Curierul*, inclusiv abonamente, donații, expediție, va fi pe viitor, la P.O.Box 95, Santa Clara, California, 95052.

Orice corespondență privind atât redacția cât și administrația revistei (distribuția), va fi expediată la adresa de mai sus.

♦ ♦ ♦

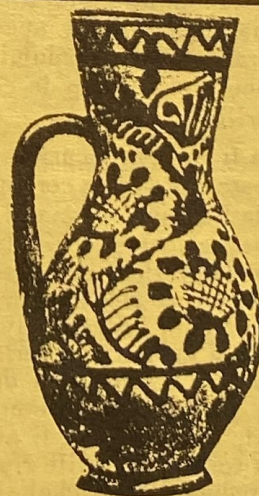
O știre de ultim moment. Sâmbătă 23 Iunie, la orele 2,30 p.m. a avut loc o impunătoare demonstrație a grupurilor etnice din exil, de pe teritoriul Statelor Unite, cerându-se anularea tratatelor dela Teheran, Yalta, Potsdam și Helsinki.

Au vorbit mai mulți reprezentanți ai diferitelor grupări, printre care și dl Dr. Alexandru Ronnett din partea Congresului Național Român American (RANC). După ce a rostit protestul RANC-ului împotriva actelor arbitrar care au condus Europa de răsărit sub dominație bolșevică, dl Dr. Ronnett a ars documentul acordului de la Yalta în prezența multîmilor adunate spre a-și da asentimentul protestului lor în numele națiunilor pe care le reprezentau.

♦ ♦ ♦

Citiți *Din împaratia mortii*, de Gabriel Bălănescu. Este o bogată frescă a închisorilor comuniste din România, și a condițiilor politice create de intrarea trupelor sovietice în țara noastră.

Cartea poate fi cerută la redacția revistei *Curierul*, POB ox 95, Santa Clara, Calif. 95052.

CRUCHE DE TRANSYLVANIE